

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

43

Ο Έλ Γκρέκο
δεδωμένος

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ Ο Έλ Γκρέκο
υπεράνθρωπος

Ἀνταρσία Αἰχμαλώτων

ΤΟ ΣΚΛΗΡΟ καθούκι, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Ἕλ Γ κ ρ έ κ ο εἶχε αἰχμαλωτίσει τὰ τέσσερα ρομπότ, (*) ἀρχίζει σιγά - σιγά νὰ ραγίζεται.

Καθὼς στέκονται ἐκεῖ, στὸ βάθος τοῦ σαλονιοῦ τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερανθρώπων, οἱ τέσσερες ἀνθρώποι - ρομπότ ἀρχίζουν νὰ σαλεύουν ἀργά.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι, ὁ Ἕλ Γ κ ρ έ κ ο, ἡ Ἐλσα, ὁ Κον-

τοστούπης κι' ὁ Τσιπιτσιπί, πού εἶναι καθισμένοι γύρω στὸ τραπέζι, δὲν ἀντιλαμβάνονται τίποτα.

Ὁ Κοντοστούπης, πού ἔχει ἀποκτήσει καταπληκτικὴ δύναμι χάρις στὸ θαυματουργὸ ποτὸ τοῦ Ἑλληνα Ὑπεράνθρωπου, μιλάει μὲ στόμφο, σαλεύοντας ζωηρά τὰ μπράτσα του.

— Λοιπόν, πού λέτε, γυρίζω τότε καὶ λέω στὰ πέντε ρομπότ: «Θὰ μετρήσω ὡς τὸ τρία κι' ἂν δὲν ἔχετε χαθῇ ἀπὸ μπροστά μου, θὰ σᾶς κάνω κομμάτια!» Τότε τὰ ρομπότ..

— Κοντοστούπη, τὸν διακρίκει κοροϊδευτικὰ ὁ Κεραυνός, μὲ τρῶει τὸ χέρι μου!

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος, πού ἔχει τὸν τίτλο: «Ἡ Γροθιά τοῦ Ἑλληνα».

‘Ο νάνος μορφάζει κωμικά.

— Μπά; κάνει. Τι μᾶς λές; Καί τι μέ νοιάζει ἐμένα ἂν σέ τρώη τὸ χέρι σου; Φάτο καὶ ἐσύ!

— Σ’ ἐνδιαφέρει, Κοντοστούπη!, λέει ὁ Κεραυνός. Τὸ χέρι μου μέ τρώει, γιατί θέλει νά σου δώση... μιά καρπαζιά!

‘Ο νάνος σηκώνεται ὀρθιος.

— “Ε; γρυλλίζει. Τὸ σκέφτηκες καλά αὐτὸ πού εἶπες, μωρό; Μήπως ἀποφάσισες ξαφνικά νά... αὐτοκτονήσης; Δὲ γεννηθῆκε ἀκόμα ὁ ἄνθρωπος πού τὸ χέρι του θά χτυπήσῃ τὸν Κοντοστούπη, χωρίς νά πάθῃ ζημιά! “Αφροῦ με, Κεραυνέ, σοῦ λέω, μὴ χάσω τὴν ὑπομονή μου καὶ σέ κάνω... ἀεροπλάνο!...

— Κοντοστούπη!, λέει αὐστηρά ὁ “Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. “Αφῆσε τίς παλληκαριές, ἀλλοιῶς θά μέ κάνης νά σοῦ δώσω νά πιῆς ἕνα φάρμακο, πού νά σοῦ πάρῃ πίσω ὅλη σου τὴ δύναμι!

‘Ο νάνος γίνεται κατακόκκινος σὰν καλοψημένος ἀστράκος.

— Γιά νά σοῦ πῶ “Ελληνα!, μουρμουρίζει. Μὴ μᾶς κάνεις τὸν καμπόσο! Δὲν τὴ χρειάζομαι τὴ δύναμί σου! Χαρά σὸ πρᾶγμα! “Εγὼ πού μέ βλέπεις εἶναι ὁ τρομερός... ὁ τρομερός... ὁ τρομερός... ὡς ἡ καρδούλα μου!... Χάνομαι!... Τά... τά... ρο... ρο.. ρομπότ!

Οἱ ἄλλοι γυρίζουν ξαφνιασμένοι καὶ βλέπουν ἕνα τρο-

μακτικὸ θέαμα. ‘Η σκληρὴ οὐσία πέφτει κομμάτια - κομμάτια ἀπὸ τὰ κορμιά τῶν ρομπότ, ὅπως πέφτει ὁ ἀσβέστης ἀπὸ ἕναν τοῖχο!

Τὰ χοντρά μπράτσα τῶν μετὰλλινων ἀνθρώπων κινεῦνται! Τὰ μάτια τους σπιθίζουν ἀλλόκοτα ἀπὸ ἕναν ψυχρὸ θρίαμβο γεμᾶτο μίσος!

‘Απὸ τὸ στήθος τοῦ ἐνὸς ρομπότ βγαίνει μιά ὑπόκαφη σπηλαιώδης φωνή:

— Νόμισες ὅτι μᾶς ταίχιαλῶτιςες γιά πάντα, “Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! Γελάστηκες ὁμως! Τὸ κορμί μας ἐκπέμπει μιά ἀκτινοβολία ραδίου, πού σμπάράλισε τὴν καταραμένη αὐτὴ οὐσία, πού μᾶς αἰχμαλώτισε! “Ο “Α λ λ ο ς, τὸ ρομπότ πού μᾶς ἐδημιούργησε, μᾶς ἔχει κάνει τέλειους σὰν τὸν ἴδιο!

— Κεραυνέ!, ψιθυρίζει ὁ “Υπεράνθρωπος στὸ γυῖό του. “Αρπάξε τὴ μητέρα σου καὶ φύγε! Θά γίνῃ καταστρεπτική μάχη ἐδῶ μέσα!

Μὲ μιά ἀστραπιαῖα κίνησι, ὁ Κεραυνὸς γυρίζει, ἀρπάζει τὴ μητέρα του στὴν ἀγκαλιά του καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο πετώντας!

Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ρομπότ δοκιμάζει νά τὸν κυνηγήσῃ, μὰ τὸ σταματάει μιά τρομερὴ γροθιά τοῦ “Υπεράνθρωπου, πού κάνει τὸ μηχανικὸ ἄνθρωπο νά πάῃ νά θρονιτῇ πάνω στὸν τοῖχο κοντὰ στοὺς συντρόφους του!

‘Ο Κεραυνὸς θρίσκει ἔτσι τὸν καιρὸ νά ἀπομακρυνθῇ

πετώντας σάν μιὰ ζωντανή ἀεροβολίδα, κρατώντας άπαλά στα μπράτσια του τήν Έλσα.

Ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο τρέχει κι' αυτός προς τó παραθύρο. Θέλει νά άνεστή στο έργαστήριό του γιά νά πάρη μερικές άπό τίς άλλόκοτες εκείνες σκουρόχρωμες μπάλες του μέ τίς όποιες είχε αΐχμαλωτίσει τά ρομπότ.

Μά βρίσκει τó δρόμο του φραγμένο άπό ένα μηχανικό άνθρωπο, πού μ' ένα χτύπημα του μετάλλινου χεριού του στέλνει τόν Έλληνα Υπεράνθρωπο νά κυλιστή στο πάτωμα στήν άλλη άκρη του δωματίου!

Τήν έπομένη στιγμή, τó σαλόني μεταβάλλεται σέ πεδίο μιās μανιασμένης μάχης ανάμεσα, στα μετάλλινα κτήνη και τούς προστάτες του Δικαίου και τής Άνθρωπότητος!

Τά χτυπήματα πού πέφτουν είναι τόσο δυνατά ώστε κάνουν όλόκληρο τó σπίτι νά άντηχή και νά κλονίζεται! Τά θογγητά του Έ λ Γ κ ρ έ κ ο και τών Υπεράνθρωπων σμίγουν μέ τά μουγγρητά τών τεράτων σέ μιὰ φριχτή κακοφωνία!

Ό Τσιπιτσιπ έχει τρυπώσει κάτω άπό έναν καναπέ, τσιρίζοντας και κλαψουρίζοντας άπό τó φόβο του και άνοιγοκλείνοντας κωμικά τó μεγάλο ράμφος του.

Ό Κοντοστούπης στέκεται μαρμαρωμένος στή μέση του δωματίου, μέ τά μάτια όλλοι θωρισμένα και μέ τά χέρια

του στήν καρδιά.

— "Ωχι!, μουρμουρίζει. Πέθανα, πέθανα, πέθανα! Πάω, πάω, πάω! "Ωχι, ή καρδούλα μου! "Ωχι!

Η γροθιά ενός ρομπότ τόν χτυπάει στο στήθος και τόν ρίχνει στον τοίχο! Έκεί, ένα άλλο ρομπότ τον χτυπάει και, καθώς ό νάνος διασχίζει τó δωμάτιο σάν μπάλα, η γροθιά του Υπεράνθρωπου τόν βρίσκει καταλάθος στο σαγόνι και τόν γυρίζει κορλαγράμματα!

Ό Κοντοστούπης θρονιάει στο πάτωμα και μένει εκεί καθιστός, κουνώντας τó σωμα του μπρός - πίσω και λεγοντας:

— "Ωχι, ή καρδούλα μου! "Ωχι, ή καρδούλα μου! "Ωχι, ή καρδούλα μου!

Κυττάζει γύρω. Ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο δέν βρίσκεται πιά εκεί μέσα. Ό Υπεράνθρωπος κι' ή Άστραπή, μόνοι τους, παλεύουν μέ τά τέσσερα γιγάντια μετάλλινα ρομπότ!

Άγωνίζονται μέ άνδρεία και αὐτοθυσία, μά δέν μπορούν νά τσακίσουν ή νά τρέψουν σέ φυγή τούς αντιπάλους των, πού είναι άκούραστοι και διπλοί στον αριθμό.

«Περίεργο!, σκέπτεται ό νάνος. Ό Έλληνας τ'όβαλε στα πόδια! Πρέπει νά έπειθώ έγώ, λοιπόν... Κοντοστούπη, ή τύχη του κόσμου κρίνεται άπό σένα! Έμπρός, γενναίε μου!»

Σηκώνεται, σφίγγει τά δόντια του γιά νά μήν τόν... πάρουν τά κλάματα και άρ-

πάζει το πιο κοντινό ρομπότ!

Το πιάνει από το πόδι, τραβάει μ' όλη του τη δύναμη και το ρομπότ χάνει την ισορροπία του και πέφτει!

Πέφτοντας όμως, ο μηχανικός άνθρωπος αρπάζει τον Κοντοστούπη από το χέρι και τον παρασύρει μαζί του!

Την ίδια στιγμή μιά γαλανόλευκη μορφή προσγειώνεται πάνω στο περβάζι του παρθύρου.

Είναι ο Έλ Γκρέκο! Στά χέρια του κρατάει μερικές σκουρόχρωμες μπάλες.

— Φύγετε, Υπεράνθρωποι!, φωνάζει.

Ένας τρομακτικός σεισμός αρχίζει!

Ο Υπεράνθρωπος κι' ή Άστραπή, που περίμεναν την άφιξη του Έλληνα, απογειώνονται και θγαίνουν πετώντας από την πόρτα της θεράντας.

Ο Έλ Γκρέκο πετάει τις μπάλες του πάνω στα ρομπότ. Οι μπάλες σπάζουν πάνω στα κεφάλια τους και τὰ περιλούζουν μ' ένα πυκνό υγρό σαν ζυμάρι, που γίνεται αμέσως στερεό και σκληρό σαν άτσάλι!

Τὰ ρομπότ μένουν πάλι άσάλευτα, σαν αγάλματα, αιχμαλωτισμένα μέσα στο άθραυ στο αυτό καθούκι!

Μά συμβαίνει και κάτι άλλο, άπροσδόκητο.

Ο Έλ Γκρέκο δέν είχε προσέξει ότι ο Κοντοστούπης θρισκόταν ανάμεσα στα ρομπότ. Έτσι μιά μπάλα χτυπάει το νάνο στο στήθος και τον μεταβάλλει κι' αυτόν σέ άγαλμα, από τὸ λαιμό και κάτω εὐτυχώς!

Τό... Καθούκι
του Νάνου!

ΕΝ μπορούσε νά γίνη πιο κώμικο και συγχρόνως πιο αξιοθρήνητο θέαμα.

Ο μικροσκοπικός Κοντοστούπης στέκεται εκεί, ανάμεσα στους μαρμαρωμένους μηχανικούς γίγαντες, μαρμαρωμένος κι' αυτός από τὸ λαιμό και κάτω, κλαψουρίζοντας σπαραχτικά και άγριεύοντας, ίκετεύοντας και θογγώντας!

— Μ' ἔφαγες, "Ελληναί, γρυλλίζει μὲ τὸ πρόσωπο ἀπερίγραπτα παραμορφωμένο. Μοῦ τὴν ἔρριξες μπαμπέσικα! Μὲ βρῆκες στὸν ὕπνο καὶ μοῦ πέταξες ἀτομικὴ θόμβα! "ὦχ, ἡ καρδούλα μου! "ὦχ, τὸ κορμάκι μου! "ὦχ, τὸ λεβέντικο κορμί μου, ποῦ τὸ καμάρωνε ὁ κόσμος ὅταν περνοῦσα! Δὲ θὰ τὸ ξαναδῶ ποτὲ πιά! Θὰ μείνῃ φυλακισμένο μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀπείσιον καθοῦκι ποῦ μοῦ φόρεσες, 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! "Εγὶνα σὰν χελώνα! "Αχ, τὸ κορμάκι μου! Εἶμαι ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἔχασε τὸ κορμί του, κύριοι! Μάλιστα!

Τὰ μάτια του λάμπουν παρὰ ξένα καὶ πετοῦν σπίθες τρέλλας. Πρὶν ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο προλάβῃ νὰ τοῦ μιλήσῃ, ὁ Κοντοστούτης συνεχίζει μὲ ἓνα τόνο παραφροσύνης στὴ φωνή:

— Περάστε, κύριοι, νὰ δῆτε τὸν ἄνθρωπο - φαινόμενο! Εἶναι ἓνα κεφάλι χωρὶς σῶμα, κύριοι! "Ενα ἄσώματο κεφάλι, κύριοι! "ὦχ, ἡ καρδούλα μου!

Ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ποῦ ἔχει στὸ μεταξὺ πάει κοντὰ του, προσπαθεῖ νὰ τὸν καθησυχάσῃ.

— Μὴ φοβᾶσαι, Κοντοστούτη, τοῦ λέει.

— Δὲ φοβᾶμαι... σκιαζομαί!, ἀπαντᾷ ὁ νάνος. Δὲν ντρέπεσαι λιγάκι, λέω γώ! Μ' ἔκλεισες καλὰ - καλὰ στὸ καθοῦκι κι' ἔπειτα μοῦ λὲς νὰ μὴ φοβᾶμαι!

— Θὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸ

Κάτω, ἡ πόλι κλονιζόταν ἀπὸ τὸ σεισμό!

καθοῦκι σου, Κοντοστούτη, λέει ὁ "Ελληνας. Κάνε ὅμως μερικὰ λεπτὰ ὑπομονή...

Βγαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ἀνεβαίνει στὸ ἐργαστήριό του, ὅπου ἀρχίζει νὰ φτιάχνῃ ἓνα χημικὸ ὑγρό.

Κάτω, στὸ σαλόνι, ὁ Κοντοστούτης περνᾷ τώρα στιγμὲς μεγάλης ταπεινώσεως. Ὁ "Υπεράνθρωπος κι' ἡ "Αστραπὴ μπαίνουν πάλι μέσα καὶ πηγαίνουν κοντὰ του κι' ὁ νάνος γίνεται κατακόκκινος, γιὰ τὴν ἐπίσκεψιν στὴν κωμικὴ αὐτὴ κατάστασι μπροστὰ στὴν ἁμορφὴ κόρη τοῦ "Υπεράνθρωπου, μὲ τὴν ὁποία ὁ

Κοντοστούπης είναι κρυφά έρωτοχτυπημένος!

«Ρεζιλευτικά!, σκέπτεται με άπελπισία ο νάνος. Δέ μοι μένει παρά να... πεθάνω! Τι τή θέλω τώρα τή ζωή; "Αν τὰ χέρια μου ήσαν έλευθερα, θάδινά μιὰ γροθιά στο κεφάλι μου, θά τὸ άνοιγα στὰ δυο καί θά ήσύχαζα!»

Προσπαθεί νά κινήση τὰ μέλη του, μὰ δέν μπορεί. Οί μυώνες τών χειρών του καί τοῦ στήθους του φουσκώνουν, μὰ τὸ καθοῦκι του δέν σπάζει! 'Η σκληρή οὐσία πού έχει τυλίξει τὸ κορμί του δέν ραγίζει καν!

Εκείνη τή στιγμή, ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ξαναμπαίνει στο σαλόνι. Στὰ χέρια του κρατάει ἕνα μπουκαλάκι κι' ἕνα λεπτό πινελάκι.

Βουτάει τὸ πινέλο σ' ἕνα ὑγρὸ πού περιέχει τὸ μπουκαλάκι καί άλείφει τὸ καθοῦκι τοῦ Κοντοστούπη σέ διάφορα σημεία.

Περνοῦν μερικά λεπτά.

Ξαφνικά, ἡ σκληρή οὐσία πού σκεπάζει τὸ κορμί τοῦ Κοντοστούπη ραγίζεται, ξεκολλάει καί πέφτει χάμω κομμάτια - κομμάτια, έλευθερώνοντας τὸ νάνο!

Ο Κοντοστούπης μένει γιά μιὰ - δυὸ στιγμές άκίνητος, μετὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ άπέραντη έκπληξι καί τρελλή χαρά. "Επειτα, φουσκώνει τὸ στήθος του καί λέει με καμάρι:

— Βλέπει, "Ελληνα; Καμιά δύναμι στον κόσμο δέν μπορεί νά άντισταθῇ στον τρο

μερὸ Κοντοστούπη! Μιά κίνησί μου ήταν άρκετὴ γιά νά σπάση τὸ περίφημο καθοῦκι σου! Χά!

Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο γελάει μετὸ θράσος τοῦ νάνου κι' έπειτα λέει:

— Βοηθήστε με ὅλοι νά άνεβάσω τὰ ρομπὸτ στο έργαστήριό μου. Πρέπει νά τὰ καταστρέψω πρὶν ἡ σκλινοβολία τους σπάση πάλι τή σκληρή οὐσία πού τὰ κρατεῖ αἰχμάλωτα!

Ανεβάζουν τὰ ρομπὸτ στο έργαστήριό τοῦ "Ελληνα, ὅπου αὐτὸς μένει κλεισμένος άρκετὴ ὥρα δοκιμάζοντας πὰ νὰ στοὺς κτηνώδεις μηχανικούς ανθρώπους ὅλα τα μέσα καταστροφῆς πού διαθέτει.

Όταν κατεβαίνει στο σαλόνι, άργότερα, λέει με ίκανοποίηση καί θρίαμβο στοὺς φίλους του:

—Τὰ ρομπὸτ έξωντώθηκαν! Κατάφερα νά μπάσω μέσα στο μεταλλίνο σῶμα τους ραδιόσκονη καί νά σταματήσω ἔτσι τή λειτουργία τών συσκευῶν πού τὰ ἔκαναν νά κινοῦνται! Μένει άκόμα τὸ πέμπτο ρομπότ, ἐκείνο πού μᾶς έξέφυγε μετὸ άερόπλοιο, μὰ ἐλπίζω γρήγορα νά μporέσουμε νά τὸ καταστρέψουμε κι' αὐτό!

Μιά ίπταμένη μορφή μπαίνει ξαφνικά ἀπὸ τὸ παράθυρο καί προσγειώνεται άνάμεσα τους.

Εἶναι ὁ Κεραυνός.

— Τι ἔγινε μετὰ τὰ ρομπότ; ρωτάει κυττάζοντας γύρω.

— Τὰ ἐξωντώσαμε!, δηλώνει ὁ νάνος μορφάζοντας κωμικά.

— Ποῦ εἶναι ἡ μητέρα σου, Ντάνυ; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀνήσυχα.

— Τὴν ἄφησα σ' ἓνα ξενοδοχεῖο, ἀπαντᾷ ὁ Κεραυνός. Νοίκιασε ἓνα δωμάτιο, ὅπου κανένας ἐχθρός μας δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ!

— Δὲν ἔπρεπε ὅμως νὰ τὴν ἀφήσῃς μόνη, Ντάνυ!, λέει αὐστηρά ὁ Ὑπεράνθρωπος. Δὲν ξέρεi κανεὶς τί μπορεῖ νὰ συμβῇ! "Αν...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἓνας ὑπόκωφος, θουερός κρότος ἀντηχεῖ, σὰν πολλές μακρινές θροντὲς μαζί, καὶ τὸ ἔδαφος ἀρχίζει νὰ σαλεύῃ!

— "Αἱοὶ Πάντες!, ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπης χάνοντας τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτοντας χάμω. Χαθήκαμε! Σεισμός!

Κάνει νὰ σηκωθῇ, μὰ ἓνα κάδρο πέφτει ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ περνάει... κολλᾷρο στὸ λαιμό του!

Ἡ "Ελσα κινδυνεύει!

ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ τοῦ σπιτιοῦ γέρνουν μιά πρὸς τὰ μέσα καὶ μιά πρὸς τὰ ἔξω ἔτοιμοι νὰ καταρρεύσουν.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι, ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Τσιπιτσιπ κι' ὁ πανικόβλητος Κοντοστούπης πετάγονται ἔξω, στὴ βεράντα, καὶ κατεβαίνουν στὸν κήπο,

Τὸ θέαμα ποῦ ἀντικρύζουν γύρω εἶναι τρομακτικό. Τὰ σπίτια —χαμηλὲς μονοκατοικίες ἢ πανύψηλοι οὐρανοξύστες— γέρνουν πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερὰ σὰν μεθυσμένα! Τοῖχοι γκρεμίζονται μὲ πάταγο καὶ οὐρλιαχτὰ τρόμου, πόνου καὶ πανικοῦ γεμίζουν τὸν ἀέρα!

Στοὺς δρόμους τρέχει ἓνα πλῆθος τρελλὸ ἀπὸ φόβο. Φωνὲς ἀντηχοῦν ἀπὸ παντοῦ:

— Σεισμός! Σεισμός! Βοήθησέ μας, Θεέ μου!

Τὸ ἔδαφος ἐξακολουθεῖ νὰ σαλεύῃ μὲ δύναμι καὶ ἡ ὑπόκωφη, μακρινὴ βοή δὲν παύει οὔτε στιγμή ν' ἀκούγεται.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει στὸν Κεραυνό.

— Ντάνυ!, φωνάζει. Σὲ ποῖο ξενοδοχεῖο θρίσκειται ἡ μητέρα σου;

— Στὸ ξενοδοχεῖο «Κεντρικὸ», στὴ 10ῃ Λεωφόρῳ! Δωμάτιο 5 στὸ 10ο πάτωμα!

Μὲ μιά ἐκτίναξι, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπογειώνεται σὰν βολίδα. Ἡ καρδιά του εἶναι σφιγμένη ἀπὸ φριχτὴ ἀγωνία. Ἡ "Ελσα, ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα διατρέχει τρομερὸ κίνδυνο! "Αν τὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου θρίσκειται, καταρρεύσῃ, ἡ "Ελσα θὰ σκοτωθῇ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους ἐνοίκους!

«Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ φτάσω ἐγκαίρως!» σκέπτεται ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, σκίζει τὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ποῦ μεταβάλλεται ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή· σὲ ἐρείπια, καὶ φτάνει μπροστὰ

στον ουρανοξύστη, όπου είναι εγκατεστημένο το ξενοδοχείο «Κεντρικό».

Αυτό που βλέπει κάνει το αίμα του να παγώσει στις φλέβες του. Ο ουρανοξύστης σαλεύει πέρα δώθε, πέρα δώθε, σάν κατάρτι καραβιού σε ώρα τρικυμίας!

Καθώς ο 'Υπεράνθρωπος πλησιάζει, το κτίριο γέρνει προς τη μία πλευρά του και είναι φανερό πώς αυτή τη φορά φτάνει το τέλος του!

Οι τοίχοι αρχίζουν να πέφτουν! Καί μαζί τους να πέφτη ολόκληρο το κτίριο! Πέφτει μαζί με όλα του τα ξ-

“Ένα χάσμα άνοιξε κάτω από τα πόδια του νάνου.

πιπλα, τους ενοίκους του και την “Ελσα!

Τρελλός από απόγνωση, ο 'Υπεράνθρωπος κάνει τότε κάτι πρωτόκουστο, σχεδόν απίστευτο.

Χωρίς να διστάση, πετάει ολόϊσια προς τον ουρανοξύστη που πέφτει, ακουμπάει επάνω στον πανύψηλο τοίχο τις παλάμες του και σπρώχνει μ' όλη του τη δύναμη!

Γιά μερικές στιγμές, οι δυο τεράστιες δυνάμεις — το τρομακτικό βάρος του κτιρίου και η δύναμη του 'Υπεράνθρωπου — ισορροπούν! Ο 'Υπεράνθρωπος μένει ασάλευτος, με τις παλάμες ακουμπισμένες στον τοίχο, και ο ουρανοξύστης παύει να πέφτη!

“Επειτα, η δύναμη του 'Υπεράνθρωπου υπερισχύει και ο ουρανοξύστης υποχωρεί και ξαναγυρίζει στη θέση του!

Από το δρόμο κάτω, το πλήθος που έτρεχε πανικόβλητο, έχει σταματήσει και με απέραντη έκπληξη παρακολουθεί τον γιγάντιο αυτό άγωνα ανάμεσα στον άνθρωπο και στις δυνάμεις της φύσεως.

Χειροκροτήματα και ζητωκραυγές αντηχούν:

— Μπράβο! Ζήτω! Είναι ο 'Υπεράνθρωπος! “Εσωσε το κτίριο!

Μά ο 'Υπεράνθρωπος δεν ακούει τις ζητωκραυγές τους. Καθώς συγκρατεί με τις πα-

λάμες του το κτίριο, βλέπει με την άκρη του ματιού του

τήν "Ελσα, σ' ένα παράθυρο του ούρανοξύστη, νά κυττάζη πρὸς τὸ μέρος του μὲ τὸ πρόσωπο γεμᾶτο τρόμο καὶ συγχρόνως γεμᾶτο θαυμασμό γιὰ τὸν ἄντρα της.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος θέλει νὰ πετάξη πρὸς τὸ μέρος της, νὰ τὴν ἀρπάξει καὶ νὰ πετάξη μακριὰ σώζοντάς την, μὰ δὲν μπορεῖ ν' ἀφήσῃ νὰ πεθάνουν χιλιάδες ἄλλοι ἄνθρωποι, ποὺ θρῖσκονται μέσα στὸν οὐρανοξύστη!

"Αν παρατήσῃ τὸν τοῖχο, τὸ κτίριο θὰ καταρρεύσῃ κι' ἔτσι ἡ σωτηρία τῆς "Ελσας θὰ πληρωθῇ μὲ χιλιάδες ζωές!

Καθὼς στέκεται ἐκεῖ, ἀναποφάσιτος, συμβαίνει κάτι ποὺ γεμίζει τὴν καρδιά του χαρὰ καὶ ἀνακούφισι.

Τρεῖς σιλουέττες, ἡ μιὰ κόκκινη, ἡ δεύτερη κίτρινη κι' ἡ τρίτη γαλανόλευκη πλησιάζουν πετώντας. Εἶναι ὁ Κεραυνός, ἡ Ἀστραπή κι' ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, ποὺ ἔρχονται νὰ βοηθήσουν τὸν Ὑπεράνθρωπο.

Ἐνῶ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἔξακολουθεῖ νὰ συγκρατῇ τὸ κτίριο, ὁ Κεραυνὸς ἀρπάζει τὴν "Ελσα καὶ τὴν μεταφέρει πετώντας, στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ τους, ὅπου τὴν ἀφήνει μαζί μὲ τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν Τσιπιτσιπ.

"Ἐπειτα, γυρίζει στὸν οὐρανοξύστη καὶ μαζί μὲ τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τὴν Ἀστραπή ἀρχίζει νὰ μεταφέρῃ ἕξω τοὺς τρομαγμένους ἐνοίκους του.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀκούμπησε τὶς παλάμες του στὸν τοῖχο τοῦ οὐρανοξύστη!...

Τὸ ἔργο τῆς διασώσεως κρατᾷ ἀρκετὴ ὥρα. Ὅταν τελειώνουν, ὁ Ὑπεράνθρωπος παρατάει τὸν τοῖχο καὶ ἀπομακρύνεται.

Τὸ πανύψηλο κτίριο γέρνει πάλι πρὸς τὴ μιὰ μεριά καὶ καταρρέει μὲ τρομακτικὸ πάταγο, σηκώνοντας τεράστια σύννεφα σκόνης!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο κι' οἱ Ὑπεράνθρωποι πετοῦν σ' ἕνα κοντινὸ κτίριο, ποὺ κινδυνεύει κι' αὐτό, καὶ συνεχίζουν ἐκεῖ τὸ ἔργο τῆς διασώσεως. Μὰ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν πολλὰ πράγματα... Ὁλόκληρη ἡ πόλι κλονίζεται ἀπὸ τὸν

τρομερό σεισμό και οι ήρωές μας δεν μπορούν να είναι πανταχού παρόντες...

Στήν... Κόλαση!

ΤΗΝ ίδια ώρα, στο σπίτι των Υπερανθρώπων συμβαίνουν κωμικοτραγικά επεισόδια.

Ο Κοντοστούπης, που έχει πάψει να τρέμη τώρα που θρίσκεται στη μέση του κήπου, μακριά από τους τοίχους του σπιτιού, τ΄χει ρίξει πάλι στις παλληκαριές.

Ακούει τους ανθρώπους στους δρόμους γύρω να ξεφωνίζουν από το φόβο τους και μορφάζει περιφρονητικά.

— Σάν δέ ντρέπονται!, λέει. Ξεφωνίζουν σάν τρομαγμένα παιδικία, έπειδή ή γή σάλεψε λιγάκι! Έγώ δέν τά λογαριάζω κάτι τέτοια! Σεισμός, σοϋ λέει! Πφ! Σεισμός είναι αυτός, μωρέ; "Ηθελα να σās είχα στήν Άφρικη μιá φορά, ποϋγινε ένας σεισμός τόσο μεγάλος ώστε όλόκληρα θουνά μετατοπίστηκαν! Ναι! Είδα ένα θουνά να γλυστράει και να ταξιθεύη χίλια μέτρα μακριά κι' οϋτε ιδρωσε καθόλου τó αυτί μου! Σέ μιá στιγμή μάλιστα, άνοιξε ή γή στα δυό και ένα όλόκληρο κοπάδι έλεφάντων έπεσε μέσα στο χάσμα και χάθηκε!

— Και τί έκανες τότε, Κοντοστούπη; ρωτάει ό Τσιπιτσιπί.

— Χά!, κάνει ό νάνος φουσκώνοντας τά στήθη του και

ανοίγοντας τά σκέλη του σε στάσι μεγάλου στρατηγού. Άρπάζω τά δυό χείλη του χάσματος, τά τραβώ με δύναμη και... και... "Άγιε Όνούφριε, προστάτη μου! Χάνομαι! "Άνοιξε τó στόμα της ή Κόλαση για να με καταπιή! Πράγματι, συμβαίνει ξαφνικά κάτι άφάνταστο.

Στό έδαφος σχηματίζεται μιá χαραμάδα, που άρχίζει από τη μιá άκρη του κήπου και καταλήγει στήν άλλη, περνώντας ανάμεσα στά... σκέλη του Κοντοστούπη!

Η χαραμάδα φαρδαινει γοργά και γίνεται ένα χάσμα πλάτους ένός μέτρου.

Ό νάνος στέκεται με τó δεξιό του πόδι στο ένα χείλος του χάσματος και με τó άριστερό του πόδι στο άλλο, ούρλιάζοντας από τρόμο και κυττάζοντας κάτω, στα σκοτεινά βάθη της γής, με μάτια που πάνε να πεταχτούν από τίς κόγχες τους!

— "Α... ά... άνοιξε τó στόμα της ή Κόλαση!, τραυλίζει πάλι. Πεθαίνω! Νά!... θλέπω εκεί στο βάθος τούς σατανάδες να σαλεύουν τίς σουγκράνες τους και να μου κάνουν νόημα να κατεβώ κοντά τους!... "Ο... όχι, θελζεθουλάκια μου! Δέν κατεβαίνω στήν Κόλαση! Γιατί να κατεβώ, παρκαλώ; "Ε; Για να με χόσετε σε κανένα καζάνι με πίσσα; "Οχι! "Ωχι! Άχι! Πέφτωωω! "Ασασαααχ!

Τό ένα του πόδι γλυστράει στο μαλακό χώμα. Τό κορμί του Κοντοστούπη χάνει την

ισορροπία του, γέρνει, συσπᾶται καὶ πέφτει μέσα στο σκοτεινὸ χάσμα!

— Ἀντίο κόσμε! φωνάζει ὁ Κοντοστούπης.

Καὶ κλείνει τὰ μάτια του, περιμένοντας μὲ τὴν ἀνάσα πιασμένη νὰ νοιώσῃ τὶς μυτερὲς τσουγκράνες τῶν ἐξαποδῶ νὰ χώνονται στο κορμὶ του!

Περνοῦν μερικὲς στιγμὲς γεμάτες ἀπερίγραπτη ἀγωνία γιὰ τὸ διστυχισμένο νάνο.

Ξαφνικά, νοιώθει τὸ κορμὶ του νὰ προσκρούῃ μὲ ὀρμὴ πάνω σὲ κάτι μαλακὸ καὶ νὰ σταματᾷ. Ζαλισμένος καὶ πονεμένος ἀπὸ τὸν κλονισμό μένει ἐκεῖ γιὰ λίγο μὲ τὰ μάτια κλειστά, τρέμοντας ὁλόκληρος.

«Σὰν πολὺ μαλακὰ ἔπεσα!», σκέπτεται. Δὲ θέλεις νὰ χώθηκα γραμμὴ μέσα σὲ κανένα καζάνι μὲ πίσσα; Μὰ δὲν καίει! Γιατί; Μήπως ξέχασαν νὰ ἀνάψουν τὴ φωτιά οἱ θελξεβούλῃδες;»

Ἀνοίγει σιγὰ - σιγὰ τὰ μάτια του καὶ μὲ μεγάλη ἔκπληξι καὶ ἀπέραντη ἀνακούφισι βλέπει ὅτι δὲν βρίσκεται στὴν Κόλασι, μέσα σ' ἓνα καζάνι μὲ πίσσα, ἀλλὰ στο θάθος τοῦ χάσματος, πού εἶναι ἀπὸ μαλακὸ, παχὺ χώμα!

— Χμ!, μουρμουρίζει. Μόλις μὲ εἶδαν νὰ πέφτω, οἱ θελξεβούλῃδες φοβήθηκαν κι' ἔκλεισαν τὴν εἴσοδο τῆς Κολάσεως! Κατάλαβαν ὅτι, ἂν ἔπεφτα ἐκεῖ μέσα, θὰ τοὺς τᾶκανα ὅλα θάλασσα!...

Σηκώνεται μὲ δυσκολία,

χαϊδεύοντας τὰ... μαλακὰ μέρη τοῦ σώματός του πού εἶχαν ὑποστῇ ὅλη τὴ μπόρα τοῦ πεσίματος, καὶ κυττάζει ἐπάνω.

Βρίσκεται σὲ θάθος δέκα μέτρων ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ χάσματος καὶ διακρίνει ψηλὰ τὸν Τσιπιτσιπ καὶ τὴν Ἑλσα, πού εἶναι σκυμμένοι γιὰ νὰ δοῦν τι ἀπόγεινε ὁ νάνος.

Εὐτυχῶς, τὰ τειχώματα τοῦ χάσματος δὲν εἶναι ἐντελῶς κατακόρυφα καὶ ὁ Κοντοστούπης καταφέρνει μὲ μεγάλες προσπάθειες νὰ σκαρφαλώσῃ ὡς ἐπάνω καὶ νὰ ὁγῇ ἔξω.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, οἱ Ὑπεράνθρωποι κι' ὁ Ἑ λ Γ κ ρ ἐκ ο προσηγιάωνται ἐκεῖ κοντά. Ὁ σεισμός ἔχει σταματήσει πιά καὶ τὸ ἔδαφος ἔχει πάψῃ νὰ τρέμῃ.

— Κοντοστούπη!, φωνάζει ἡ Ἑλσα. Εἶσαι καλά; Δὲ χτύπησες;

— Τὶ συνέβη; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Ἔπεσε μέσα σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ χαντάκι, πού ἀνοίξε ὁ σεισμός!, λέει ὁ Τσιπιτσιπ.

Ὁ Κοντοστούπης ἀναποκοκκινίζει ἀπὸ θυμὸ.

— «Μικρὸ χαντάκι» τὸ λές αὐτό, θρὲ παλιοτερατάκι; γρυλλίζει. Ξέρεις πού θρῆθηκα ὅταν ἔπεσα ἐκεῖ κάτω;

— Ποῦ;

— Στὴν... Κόλασι! Ναί! Μέσα σ' ἓνα καζάνι μὲ πίσσα! Ἀνάμεσα σὲ δέκα θελξεβούλῃδες μὲ μεγάλες τσουγκράνες!

Βάζουν ὅλοι τὰ γέλια. Ὁ

Κεραυνός ρωτάει κοροϊδευτικά:

— Καί τι έκανες τότε, Κοντοστούπη;

— Τι ήθελες να κάνω, θρε άνηλικο, που θέλεις να μου παραστήσης τον έξυπνο; λέει ο νάνος. Πηδάω έξω από το καζάνι, αρπάζω τους θελζε-θούληδες, τους σπάζω τις τουσυγκράνες στα κεφάλια και τους ρίχνω μέσα στο καζάνι με την πίσσα! "Επειτα, με γοργές και ζωηρές κινήσεις σκαρφαλώνω στο χάσμα και θγαίνω έξω!

— Καί ντέν φοβήθηκες, Κοντοστούπη; ρωτάει ο Τσιπιτσιπί.

— Τι να φοβηθώ, θρε παλιο τερατάκι; Μερικούς θελζε-θούληδες; Φοβάται τέτοια μικροπράγματα ο Κοντοστούπης; Για να φοβηθώ εγώ πρέπει να... Παναγίτσα μου!

Το χάσμα, που βρίσκεται σε μικρή απόσταση από το νάνο, κλείνει απότομα. Τα χείλη του σμίγουν, όπως σμίγουν μεταξύ τους τα χείλη μιας άχιθάδας! "Εκεί όπου μια στιγμή πριν θρισκόταν το μαύρο χάσμα, τώρα υπάρχει στερεό έδαφος!

— Μανούλα μου! κλαψουρίζει ο Κοντοστούπης χλωμιάζοντας σαν νεκρός. Μανουλίτσα μου! Το χάσμα έκλεισε! "Ε... έ... έκλεισε! "Αν καθυστερούσα λίγο ακόμα να θγώ από εκεί κάτω, θα ήμουν τώρα θαμμένος στα έγκατα της γής! "Ωχ, ή καρδούλα μου!

Και πέφτει λιπόθυμος!...

Το Έτέλος του Κόσμου πλησιάζει!

ΤΟ ΣΠΙΤΙ των "Υπερανθρώπων δεν έχει πάθει μεγάλες καταστροφές από τον τρομερό σεισμό. Οι τοίχοι, θέβαια, και τα ταβάνια έχουν ραγίσει σε πολλά σημεία και οι σοβάδες έχουν πέσει, μα το σπίτι μένει όρθιο.

Καθώς άνεβαίνουν στη βεράντα για να μπουν στο σπίτι, ο "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο θρίσκει χάμω ένα καλοδιπλωμένο χαρτί.

Μπαίνουν στο σαλόνι, το καθαρίζουν πρόχειρα από τα χώματα και τους σοβάδες και κάθονται. "Ο "Ελληνας ξεδιπλώνει από περιέργεια το χαρτί, αλλά, μόλις του ρίχνει μια ματιά, άναπηδάει έκπληκτος.

— "Ακούστε!, λέει στους άλλους.

Και διαβάζει δυνατά:

«"Ε λ Γ κ ρ έ κ ο και "Υπεράνθρωποι!

"Αρχισε ή μεγάλη επίθεση μου έναντίον του ανθρώπινου γένους! "Ανακάλυψα ένα μυστικό, ένα μεγάλο και τρομερό μυστικό: θρήκα τον τρόπο να προκαλώ... σεισμούς!

»Ναί! "Όσο παράξενο κι' άν σās φαίνεται αυτό, όσο άπίστευτα κι' άν βρίσκετε τα λόγια μου, έχω τη δύναμη να προκαλώ καταστρεπτικούς σεισμούς!

»Απόδειξι είναι ό σεισμός, πού έγινε πριν από λίγο και πού κατέστρεψε τό μεγαλύτερο μέρος τής Νέας 'Υόρκης! Τό σεισμό αυτόν τόν προκάλεσα έγώ και είναι μία άπλή δοκιμή για νά έξακριθώσω τήν άποτελεσματικότητα τής νέας έφευρέσεώς μου!

»Από δώ κι' έμπρός αρχίζει μία νέα περίοδος για τούς άνθρωπους, μία εποχή τρόμου και καταστροφής! Μία - μία οί μεγάλες πόλεις τής 'Αμερικής και τού κόσμου όλόκληρου θά καταστρέφονται από τρομερούς σεισμούς, πού θά αφήνουν πίσω τους έρείπια και θάνατο! Οί άνθρωποι θά πέφτουν στα κρεβάτια τους τό θράδυ και δέν θά ξέρουν άν τό πρωί θά σηκωθούν ζωντανοί ή άν δέν θά τούς πλακώσουν τή γύχτα οί τοίχοι τού σπιτιού τους!

»Σιγά - σιγά, οί κάτοικοι των πόλεων θά εγκαταλείψουν τά σπίτια τους και θά πάνε νά στήσουν σκηνές στα θουνά, για νά ζήσουν εκεί σαν άγριοι, μακριά από τή συμφορά και τόν όλεθρο!

»Έ λ Γ κ ρ έ κ ο και 'Υπεράνθρωποι! Τό τέλος τής 'Ανθρωπότητας πλησιάζει!

»Ο "Α λ λ ο ς.»

Γιά μερικές στιγμές, μία θαθεία σιωπή άπλώνεται μέσα στο δωμάτιο. Αυτό πού άκουσαν είναι άπίστευτο. Πώς ήταν δυνατόν νά προκαλέση κανείς σεισμούς; Με τί τρομακτικά μέσα έχει κατορθώσει ό μηχανικός κτηνάν-

θρωπος νά κάνη τή γή νά σαλέψη;

— Καταπληκτικό!, μουρμουρίζει ό 'Έ λ Γ κ ρ έ κ ο. »Αν ό "Α λ λ ο ς έγραφε τήν αλήθεια κι' έχει πραγματικά κατορθώσει νά δημιουργή σεισμούς, ή 'Ανθρωπότης διατρέχει κίνδυνο εξοντώσεως!

Σηκώνεται και με άργά θήματα θγαίνει από τό σαλόνι. Πηγαίνει στο έργαστήριό του για νά κλειστή εκεί και νά προσπαθήση νά θρη πώς τό ρομπότ με τό μηχανικό, μεγαλοφυή και έγκληματικό έγκέφαλο προκαλεί τούς σεισμούς.

Περνάει πολλή ώρα. Καθισμένος σε μία πολυθρόνα μέσα στο έργαστήριό του, ό 'Έ λ Γ κ ρ έ κ ο σκέπτεται, σκέπτεται, σκέπτεται...

Ξαφνικά πετάγεται όρθιος και τά μάτια του αστράφτουν από χαρά.

— Αυτό είναι!, μουρμουρίζει ό δαιμόνιος 'Ελληνας 'Υπεράνθρωπος. Δέν μπορεί νά συμβαίνει κάτι άλλο! 'Ο άνθρωπος - ρομπότ προκαλεί τούς σεισμούς με μία διασπαστική συσκευή ούρανίου! Μόνο μία τέτοια συσκευή μπορεί νά κάνη τό έδαφος νά τρέμει, άν τή ρυθμίση κανείς έτσι ώστε οί διασπάσεις νά γίνονται θαθεία μέσα στη γή! Ξέρω τώρα τί πρέπει νά κάνω! Θά κατασκευάσω μία συσκευή, πού θά έξουδετερώνει τήν ενέργεια τής συσκευής τού "Α λ λ ο υ κάθε φορά πού θά γίνεται σεισμός!

Κάθεται σ' ένα τραπέζι γεμάτο συσκευές και επιστημονικά όργανα και ρίχνεται στη δουλειά.

Λίγη ώρα αργότερα μιὰ μικρή, στρογγυλή συσκευή είναι έτοιμη, τοποθετημένη στη μέση του τραπεζιού.

“Ο Έλληνας τρίβει τὰ χέρια του από χαρά.

— Περίφημα!, λέει. “Αν ό “Α λ λ ο ς...

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ ἔδαφος κλονίζεται κάτω από τὰ πόδια του! Οἱ τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ τρέμουν! Μιά σειρά από μπουκάλια, τοποθετημένα πάνω σ' ἕνα ράφι, πέφτουν καὶ σπάζουν!

Κραυγές τρόμου ἀκούγονται ἔξω, σὸ δρόμο!

Ἡ Νέα Ὑόρκη σπαρατράει πάλι κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι ἐνὸς ἄλλου σεισμοῦ!

Χωρὶς τὸ ὄμορφο καὶ ἀνδροπρεπὲς πρόσωπό του νὰ χάσῃ τὴν ἡρεμία του, ὁ “Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ πιέζει ἕνα κουμπάκι τῆς στρογγυλῆς συσκευῆς. “Ενα σιγανὸ θοῦϊσμα ἀκούγεται.

Γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμές, τὸ ἔδαφος ἐξακολουθεῖ νὰ τρέμῃ. “Επειτα, ἐντελῶς ἀπτόμα, κάθε τράνταγμα παύει κι' ὅλα ἀνακτοῦν τὴν πρώτη γαλήνη τους καὶ ἀκίνησι!

Τὸ μεγαλοφυὲς Ἑλληνόπουλο ἔχει νικήσῃ πάλι, χάρις στὸν ἀσύγκριτο ἐφευρετικὸ ἐγκεφαλὸ του!

Γιὰ νὰ δοκιμάσῃ στὴν ἐντέλεια τὴ συσκευή, πιέζει πάλι τὸ κουμπάκι καὶ τὸ θοῦϊσμα

παύει ν' ἀκούγεται.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ ἔδαφος ἀρχίζει πάλι νὰ τρέμῃ καὶ οἱ τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ νὰ κλονίζονται! Ξαναπιέζει τὸ κουμπὶ καὶ ὅλα σταματοῦν πάλι!

— Εὐχαριστῶ, Θεέ μου!, λέει ὁ “Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, πού μοῦ ἔδωσες τὴ δύναμι καὶ τὴν ἔμπνευσι νὰ ἐξουδετερῶσω τὸ σατανικὸ αὐτὸ κίνδυνο, πού ἀπειλοῦσε τοὺς ἀνθρώπους! Σὲ παρακαλῶ ὁμῶς, δόσε μου τὴ δύναμι νὰ ἐξοντώσω γιὰ πάντα ἐκεῖνο τὸ μεταλλινὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας, πού θέλει νὰ γίνῃ κυρί ἀρχος καὶ ἀφέντης τοῦ κόσμου! Κάνε με νὰ τὸ μεταβάλλω πάλι σὲ ἄψυχο μέταλλο, πρὶν εἶναι πολὺ ἀργά, πρὶν τὸ ρομπὸτ συντρίψῃ τὸν ἀνθρώπο καὶ πρὶν ἡ ὕλη νικῇ σὴν τὸ πνεῦμα!

Γυρίζει καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ πάρῃ τὴ συσκευή καὶ νὰ τὴν δείξῃ στοὺς φίλους του, ὅταν ξαφνικὰ μιὰ ὀγκώδης σιλουέττα μπαίνει πετῶντας ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ προσγειώνεται μερικὰ θῆματα μακριὰ του.

“Ο “Ε λ Γ κ ρ έ κ ο νοιώθει ἕνα ρίγος νὰ διατρέχῃ τὴ ραχοκοκκαλιά του. Αὐτὸς πού στέκεται μπροστά του εἶναι ὁ “Α λ λ ο ς, τὸ κτηνώδες ρομπὸτ!

**Στὸ “Αντρε
τοῦ Κτήνους**

ΩΣΦΟΡΙΖΟΥΝ

ἀπαίσια τὰ ψυχρά, μεγάλα,

αλλόκοτα μάτια του μετάλλινου ανθρώπου! 'Από τὰ θάθη τους πετιοῦνται παγερες σπίθες μανίας, μίσους καὶ ἐκδικήσεως! Στὸ ἕνα του χέρι κρατάει ἕνα πολὺ μεγάλο, παράξενο πιστόλι.

— Ἄτιμε Ἕλληνα!, γρυλλίζει ὁ ἄνθρωπος - ρομπὸτ μετὴν ὑπόκωφη σπηλαιώδη φωνή του. Ἡ συσκευή μου ποὺ προκαλεῖ τοὺς σεισμοὺς ἔπαψε ξαφνικὰ νὰ λειτουργῇ καὶ εἰμαι θεόβαιος ὅτι ἐσὺ τὸ ἔκανες αὐτό! 'Εσὺ εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ μπορεῖ νὰ σταθῇ ἐμπόδιο στὰ σχέδιά μου! 'Ερὺ καὶ οἱ διαβολοεφευρέσεις σου! Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως θὰ θάλω τελεία καὶ παύλα στὴ δράσι σου! Θὰ σὲ ἐξοντώσω καὶ θὰ συνεχίσω ἔτσι ἀνενόχλητος τὸ ἔργο μου! Θά...

Μὲ μιὰ ταχύτατη κίνησι, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ὀρμάει ἐναντίον τοῦ Ἀ λ λ ο υ καὶ τὸν χτυπάει μετὴν τρομερὴ γροθιά του στὸ σαγόνι.

Μουγγρίζοντας μετὰ λύσσα, τὸ ρομπὸτ τινάζεται πρὸς τὰ πίσω καὶ θροντάει πάνω στὸν τοῖχο!

Ὁ Ἕλληνας γυρίζει καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ ἀρπάξῃ μιὰ σκουρόχρωμη μπάλα, ποὺ εἶναι πάνω σ' ἕνα τραπέζι, καὶ νὰ τὴν πετάξῃ ἐναντίον τοῦ μηχανικοῦ ἀνθρώπου!

Μὰ δὲν προλαβαίνει. Ὁ Ἀ λ λ ο ς τραβάει τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολίου του.

'Απὸ τὸ σκοτεινὸ στόμιον τοῦ ὅπλου ξεπηδάει μιὰ μαύ-

ρη οὐσία, ποὺ ξετυλίγεται σάν ἕνα χοντρὸ σκοινὶ καὶ πηγαίνει καὶ τυλίγει σφιχτὰ τὰ μπράτσα καὶ τὸ κορμὶ τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο !

Ὁ Ἕλληνας προσπαθεῖ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ ἀλλόκοτον αὐτὸ σκοινί, μὲ δὲν μπορεῖ! Ὅσο τὰ δυνατὰ μπράτσα του τεντώνονται, ὅσο οἱ πανίσχυροὶ μῦνες του φουσκώνουν, τόσο τὸ σκοινὶ σφίγγεται περισσότερο γύρω τους!

— Χά, χά, χά!, καγχάζει τὸ ρομπὸτ θάζοντας τὸ πιστόλι στὴν τσέπη του. Ἕλληνα, εἶσαι αἰχμάλωτός μου! Λιχμαλώτισες καὶ ἐξώντωσες τὰ ἄλλα ρομπότ, τοὺς συντρόφους μου, μὰ ἦρθε ἡ σειρά σου τώρα! Μὴν πασχίζεις ἄδικα! Δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ ἀπαλλαγῇς ἀπὸ τὰ δεσμά αὐτά. Ὅσο παλεύεις μαζὶ τους, τόσο αὐτὰ θὰ σὲ σφίγγουν! Εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ καουτσούκ, «ἀτομικὴ» σκόνη καὶ σκόνη οὐρανοῦ!

Καὶ ὁ Ἀ λ λ ο ς πηγαίνει κοντὰ στὸν Ἕλληνα, ποὺ μάταια προσπαθεῖ νὰ ἐλευθερωθῇ, τὸν σηκώνει στὴν ἀγκυλιά του καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρον πετώντας καὶ γρυλλίζοντας σιγανὰ ἀπὸ τὸ θρίαμβον ποὺ νοιώθει.

Ἐχει σουρουπώσει τώρα καὶ οἱ δυὸ ἱπτάμενες σιλουέττες περνοῦν ἀπαραιήρητες πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ προσγειώνονται μέσα στὸν κῆπον ἑνὸς μονάχικοῦ σπιτιοῦ, σὲ μιὰ μακρυνὴ συνοικία τῆς πόλεως.

Μπαίνουν μέσα στὸ σπίτι,

Τὸ πιστόλι τοῦ "Α λ λ ο υ ἀρχισέ
νὰ δίνει τοὺς ἀντιπάλους του!

πού είναι ένα απέραντο έργο στήριο. Στο βάθος του στέκονται όρθια δεκάδες μισοτελειωμένα ρομπότ, πού σίγουρα ό "Α λ λ ο ς" έτοιμάζει για τόν πόλεμό του έναντίον της ανθρωπότητας!

Στό κέντρο του εργαστηρίου είναι τοποθετημένη μία μεγάλη συσκευή, πού λειτουργεί αφήνοντας ένα υπόκωφο θογγητό. Είναι ή συσκευή πού προκαλεί τούς σειμούς!

"Ο "Α λ λ ο ς" ρίχνει τόν "Ελληνα πάνω σ' ένα καναπέ λέγοντας:

— Σε αφήνω έδω, άτιμε "Ελληνα! Θα γυρίσω τώρα πίσω, στο εργαστήριό σου, για να τό καταστρέψω! "Ετσι θα καταστρέψω και τη συσκευή πού έξουδετερώνει τούς σειμούς! Στο μεταξύ, περιμένε με έδω άωπου να επιστρέψω και να σέ έξοντώσω! Χά, χά, χά!

"Αφήνει τόν "Ελληνα, προχωρεί προς την πόρτα και άπογειώνεται μ' ένα τίναγμα...

* * *

Στό μεταξύ, οι "Υπεράνθρωποι αρχίζουν να άναρωτιώνται γιατί άρκει τόσο πολύ ό "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο.

— Ντιάνα, φωνάζει ή "Ελσα από την κουζίνα, πήγαινε να φωνάξης τόν "Ελληνα! Τό φαγητό είναι έτοιμο.

— Άμέσως, μητέρα!, άπαντάει τό κορίτσι.

Σηκώνεται και άνεβαίνει στο έπάνω πάτωμα, όπου θρίσκεται τό εργαστήριο του

"Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Καθώς πλησιάζει όμως στην πόρτα, ένας τρομακτικός κρότος κάνει τούς τοίχους και τό πάτωμα να κλονιστούν!

"Η "Αστραπή ξαφνιασμένη, άνοίγει γοργά την πόρτα και μπαίνει στο εργαστήριο. Αυτό πού βλέπει, κάνει τά μάτια της να άνοιξουν διάπλατα από έκπληξι και τρόμο.

"Ο "Α λ λ ο ς, τό κτηνώδες μετάλλινο ρομπότ, είναι μόνος έκει μέσα. Τά όγκώδη μπράτσα του κινούνται με δαιμονισμένη ταχύτητα και όρμη, συντρίβοντας γύρω τραπέζια, έπιστημονικά όργανα, συσκευές, θάξα και μπουκαλάκια!

Καθώς ή κόρη του "Υπεράνθρώπου στέκεται στο άνοιγμα της πόρτας άποσβολωμένη και γεμάτη άνησυχία για την τύχη του "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, για τόν όποιο νοιώθει μία θαθείά, άγνη και δυνατή άγάπη, τό εργαστήριο μεταβάλλεται σε έρείπια!

Ξαφνικά, ή γροθιά του ρομπότ —πού δέν έχει ακόμα άντιληφθή την παρουσία της "Αστραπής— πέφτει με άσυγκράτητη φόρα πάνω στη συσκευή πού έξουδετέρωνε τούς σειμούς!

"Η συσκευή γίνεται κομμάτια και την ίδια στιγμή τό σπίτι όλόκληρο αρχίζει να τρέμη! Τό έδαφος σαλεύει πάλι από ένα σεισμό δυνατότερο από κάθε προηγούμενο!

— Τό πέτυχα!, φωνάζει ό "Α λ λ ο ς με άγρια χαρά.

Κατέστρεψα τὴ διαβολοσυσκευὴ τοῦ Ἑλ Γκρέκο!
Ὁ σεισμός ξανάρχισε! Πηγαίνω τώρα νὰ ἐξοντώσω καὶ τὸν ἴδιο!

Καὶ ἀπογειώνεται περνώντας σὰν βολίδα ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Ἡ Ἀστραπὴ μένει ἀσάλευτη γιὰ μιὰ-δυὸ στιγμές. Τὸ αἷμα τῆς ἔχει παγώσει στὶς φλέβες τῆς καὶ ἡ καρδιά τῆς πάει νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ὁ ἀγαπημένος τῆς θρίσκειται σὲ κίνδυνο! Ὁ ἀτρόμητος Ἑλ Γκρέκο ἔχει πέσει στὰ χέρια τοῦ κτηνώδους ἀνθρώπου - ρομπότ!

Ἐνῶ τὸ σπίτι κλονίζεται γύρω τῆς καὶ οἱ τοῖχοι ἀρχίζουν νὰ πέφτουν, ἡ Ντιάνα λυγίζει καὶ τεντώνει ἀπότομα τὰ γόνατά τῆς καὶ ἀπογειώνεται.

Βγαίνει πετώντας ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἀκολουθεῖ τὸν Ἄλλο, πού ἀπομακρύνεται μέσα στὴ νύχτα πού ἔχει πέσει στὸ μεταξύ.

Τὸ σκοτάδι εἶναι πυκνὸ ψηλά, πάνω ἀπὸ τὴν πόλι, πού σπαρταράει πάλι μέσα στὰ νύχτα τοῦ καταστρεπτικοῦ σεισμοῦ. Τὰ μάτια ὅμως τῆς Ἀστραπῆς —ὅπως καὶ τῶν ἄλλων Ὑπερανθρώπων— εἶναι προικισμένα μετὰ τὴν ὑπερφυσικὴ ἱκανότητα νὰ βλέπουν καθαρά ἀκόμα καὶ στὸ πῶ μαῦρο σκοτάδι!

Ἔτσι διακρίνει μπροστά τῆς τὴ σιλουέττα τοῦ μεταλλικοῦ ἀνθρώπου, καθὼς αὐτὸς πετάει ψηλά...

Οἱ ἀστραπὲς
τοῦ Ἑλλήνα!

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ

περνάει δύσκολες στιγμὲς μέσα στὸ ἐργαστήριό τοῦ Ἄλλο υ. Μάταια προσπαθεῖ κάθε τόσο νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ ἀλλόκοτο σκοινί, πού τὸν κρατεῖ αἰχμάλωτο. Σὲ κάθε κίνησί του, τὸ σκοινὶ τὸν σφίγγει πῶς πολὺ καὶ χώνεται βαθειὰ στὶς σάρκες τοῦ κάνοντάς τον νὰ πονῇ!

Κι' ὅμως ὁ Ἑλλήνας καταλαβαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἐλευθερωθῇ τὸ συντομώτερο, γιὰτὶ μετὰ τὸ τρομερὸ νέο ὄπλο του καὶ μετὰ τὸν σεισμὸ ὁ Ἄλλος μπορεῖ νὰ αἰχμαλωτίσῃ εὐκόλα καὶ τοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ νὰ ἐξοντῶσῃ τὴν ἀνθρωπότητα!

Ξαφνικά, τὸ ἔδαφος ἀρχίζει νὰ σαλεύῃ μετὰ δύναμι ἀπὸ ἓνα νέο σεισμὸ!

Ὁ Ἑλ Γκρέκο καταλαβαίνει ἔτσι ὅτι τὸ ρομπότ εἶχε κατορθώσει νὰ καταστρέψῃ τὴ συσκευὴ πού ἐξουδετέρωνε τοὺς σεισμούς καὶ νοιώθει πῶς ἐπείγουσα τὴν ἀνάγκη νὰ κἀνῃ κάτι, νὰ ἀντιδράσῃ, νὰ ἐλευθερωθῇ!

Δὲν προσπαθεῖ τώρα νὰ τραθῆξῃ πρὸς τὰ ἐπάνω τοὺς ἀγκῶνες του, μέσα ἀπὸ τὸ ἀλλόκοτο σκοινί, καὶ νὰ τοὺς φέρῃ ὥς ἓνα σημεῖο τῶν πλευρῶν του ὅπου εἶναι κρυμμένη μιὰ συσκευή.

Ἡ συσκευὴ αὐτὴ, ὅταν ὁ Ἑλ Γκρέκο πιέσῃ ἔνα κουμπάκι τῆς, παράγει ἡ-

λεκτροραδιοκύματα που προστατεύουν το σώμα του "Ελληνα, κάνοντάς το να έκτοξεύη δυνατούς σπινθήρες σαν μικρές άστραπές, όταν τον άγγίζει ένας άνθρωπος ή ένα αντικείμενο!

Σ' αυτή την συσκευή προσπαθεί να φτιάση τους άγκωνες του ό ήρωάς μας, για να προστατέυση τον έαυτό του από το ρομπότ, άφου δέν έχει τὰ χέρια του ελεύθερα για να τὸ χτυπήση ή να τραθήξη τὸ πιστόλι του!

Καί τότε, από την άνοιχτή πόρτα, μπαίνει μέσα πετώντας ό "Α λ λ ο ς!

Τὸ κτηνώδες πρόσωπό του είναι παραμορφωμένο από μιὰ άπαισία έκφρασι άγριου θριάμβου και τὰ αλλόκοτα, ψυχρά μάτια του πετούν σπίθες χαράς και κακίας.

— "Όπως θά κατάλαβες, άτιμε "Ελληνα, μουγγρίζει ό πόκωφα, τὸ έργαστήριό σου δέν ύπάρχει πιά κι' εκείνη ή διαβολομηχανή σου, που έμπόδιζε τούς σεισμούς μου, έγινε συντρίμμια. Οί σεισμοί ξανάρχισαν και θά συνεχιστούν ώσου να καταστραφή έντελώς ή Νέα "Υόρκη. Τότε, θά μεταφέρω τή συσκευή μου σ' άλλη πόλι κι' έπειτα σ' άλλη και σ' άλλη, ώσου να μη μείνη καμιά πόλι στον κόσμο όρθια! Στὸ μεταξύ, θά διασκεδάσω λίγο έξοντώνοντάς σε σιγά - σιγά!...

Και με θερειά θήματα προχωρεί πρὸς τὸ μέρος του "Ελληνα. Τήν ίδια στιγμή όμως,

μιὰ κόκκινη σιλουέττα μπαίνει πετώντας μέσα στο έργαστήριο.

Είναι ή "Αστραπή!

Οί γροθιές του κοριτσι ό είναι σφιγμένες και τὸ όμορφο πρόσωπό της συσπασμένο από άγωνία για τήν τύχη του άγαπημένου της και θυμό έναντίον του ρομπότ.

Πριν ό "Α λ λ ο ς προλάβη να άντισταθί, ή "Αστραπή ρίχνεται επάνω του και με μερικές γοργές και καλοδοσμένες γροθιές τὸν άναγκάζει να ύποχωρήση στο θάθος του δωματίου.

"Επειτα, γυρίζει, τρέχει κοντά στον "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο και προσπαθεί να τὸν άπאלάξη από τὰ δεσμά του.

Μά τὸ αλλόκοτο σκοινί, που κρατεί αίχμάλωτο τὸν "Ελληνα, δέν ύποχωρεί στο τράθηγμα τών πανίσχυρων χειρών τής κόρης του "Υπερανθρώπου.

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει τὸ κορίτσι. Τι σκοινί είναι αυτό; Δέν...

— Τὸ νοῦ σου, "Αστραπή!, φωνάζει ό "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο.

"Η "Αστραπή γυρίζει γοργά και θρίσκει άντιμέτωπη με τὸν άνθρωπο - ρομπότ, που κρατάει τώρα στο χέρι του ένα μεγάλο πιστόλι.

"Ο μετάλλινος άνθρωπος, καγχάζοντας ύπόκωφα, τραβάει τή σκανδάλη.

"Από τὸ στόμιο του πιστολιού ξεπηδάει μιὰ παράξενη σκούρα ούσία, που παίρνει σχήμα σκοινιού και τυλίγε-

ται γύρω από το κορμί της Ντιάνας!

Τό κορίτσι δοκιμάζει νά αντίσταθῇ, νά ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ δεσμά της, μὰ αὐτὰ τὴν σφίγγουν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ, καὶ πιὸ πολὺ, ὥσπου ἡ Ἀστραπὴ μένει ἀκίνητη, αἰχμὰ λωτῇ τοῦ ρομπότ!

— Χά, χά, χά!, κάνει ὁ "Α λ λ ο ς θάζοντας τὸ πιστόλι στὴν τσέπη του. Δὲν μποροῦσα νά ὀνειρευτῶ μεγαλύτερη ἐπιτυχία! Μαζὶ μὲ τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο ἔχω τώρα στὴ διάθεσί μου καὶ τὴν Ἀστραπὴ! Ἔτσι ἡ ἐκδίκησί μου θὰ εἶναι μεγαλύτερη! Πρὶν πεθάνεις, ἄτιμε Ἑλληνα, θὰ μὲ δῇς νὰ σκοτώνω τὴν ἀγαπημένη σου!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο τρίζει τὰ δόντια του ἀπὸ ἀνήμερη λύσσα. Ἀγωνίζεται πάλι μὲ μανία νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του, ἀλλὰ καὶ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ἐπειτα, συγκρατεῖ τὸν ἑαυτοῦ καὶ τὸν ὑποχρεώνει νά ξαναβρῇ τὴν ἡρεμία του καὶ τὴν ψυχραιμία του. Ἀρχίζει πάλι νά ἀνεβάξῃ σιγὰ - σιγὰ τοὺς ἀγκῶνες του στὰ πλευρά του, πρὸς τὴ συσκευή μὲ τὰ ηλεκτροαδιοκύματα.

Στὸ μεταξύ μιλάει γιὰ νὰ κερδίσῃ χρόνο:

— "Α λ λ ε, λέει μὲ ἀργὴ σταθερὴ φωνή. Ξέρεις ὅτι μπορεῖ νά μετανοήσῃς πικρὰ ἂν πειράξῃς τὴν Ἀστραπὴ! Θὰ σέ τιμωρῶσκκληρὰ καὶ ἀδυσώπητα!

Τὸ ρομπότ, ποὺ προχωρεῖ πρὸς τὸ κορίτσι, σταματᾷ

καὶ γυρίζει πρὸς τὸν Ἑλληνα.

— Ἀλήθεια; λέει σαρκαστικὰ. Καὶ πῶς θὰ μὲ τιμωρήσῃς, παρακαλῶ, ὄφρῳ, ἔπειτα ἀπὸ τὴν Ἀστραπὴ, θὰ σέ ἐξοντώσω καὶ σένα;

— Δὲ θὰ μὲ ἐξοντώσῃς, "Α λ λ ε!, ἀπαντᾷ ἡρεμὰ ὁ Ἑλληνας ἀνεβάζοντας ἀκόμα λίγο τοὺς ἀγκῶνες του. Δὲ θὰ τολμήσῃς οὔτε νὰ μὲ ἀγγίξῃς! Δὲν τολμᾷς οὔτε τώρα νὰ μὲ ἀγγίξῃς! Πηγαίνεις νὰ χτυπήσῃς ἕνα κορίτσι γιατί δὲν ἔχεις τὸ θάρρος νὰ χτυπηθῇς μ' ἕναν ἄντρα!

Μ' ἕνα τρομακτικὸ χαμόγελο, ποὺ κάνει τὸ κτηνώδες πρόσωπό του ἀκόμα πιὸ ἀπαίσιο, ὁ "Α λ λ ο ς προχωρεῖ τώρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο.

— Θὰ χτυπήσω ἐνένα πρῶτα, ἄτιμε Ἑλληνα!, γρυλλίζει. Θὰ σέ χτυπήσω τόσο ὅσο νὰ μὴ σέ ξεκάνω, γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ ἀπολαύσῃς τὸ ὑπέροχο θέαμα τῆς ἐξοντώσεως τῆς Ἀστραπῆς!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι ἔτοιμος τώρα! Οἱ ἀγκῶνες του ἔχουν φτάσει στὸ ὕψος τῆς συσκευῆς μὲ τὰ ηλεκτροαδιοκύματα, ἔτοιμοι νὰ πιέσουν τὸ κουμπάκι της.

Ὁ ἄνθρωπος - ρομπότ σηκώνει τὸ τεράστιο χέρι του, σφιγμένο σὲ μιὰ ὀγκώδη γροθιά. Τὸ ἄλλο του χέρι ἀπλώνεται καὶ ἀρπάζει τὸν Ἑλληνα ἀπὸ τὸ λαιμό.

Καὶ τότε συμβαίνουν μερικά πράγματα μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα.

‘Ο άγκώνας του ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο πιέζει τὸ κουμπάκι τῆς συσκευῆς, πού ἀρχίζει νά λειτουργή.

‘Απὸ τὸ κορμί του ξεπηδοῦν δυνατὲς ἀστραπές, πού χτυποῦν τὸ ρομπὸτ κατάστηθα καὶ τὸ κάνουν νά τιναχτῇ δέκα μέτρα μακριά!

Τὸ ἀλλόκοτο σκοινὶ πού κρατάει αἰχμάλωτο τὸν ἥρωά μας πέφτει κομματιασμένο, καμμένο σὲ πολλὰ σημεῖα ἀπὸ τὶς ἀστραπές, πού ξεπηδοῦν ἀπὸ τὸν “Ελληνα!

‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι ἐλεύθερος! ‘Ελεύθερος καὶ ζωντανός, ἔτοιμος νά συνεχίσῃ τὸν πόλεμό του ἐναντὶον τοῦ τρομεροῦ μετάλλινου ἀνθρώπου μὲ τὸν ἐγκληματικὸ μηχανικὸ ἐγκέφαλο!

Τραβάει τὸ πιστόλι του, στρέφει τὴν κάννη του πρὸς τὸν “Α λ λ ο καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη.

Χτυπημένος στὸ σῶμα ἀπὸ τὶς πανίσχυρες δυνάμεις πού ἐκτοξεύει τὸ πιστόλι, ὁ ἀνθρώπος - ρομπὸτ μουγγρίζει ἀπὸ μανία, πέφτει μὲ θρόντο πάνω σ’ ἓναν τοῖχο καὶ συστρέφεται ἀποκρουστικά!

“Επειτα, ξαφνικά, πρὶν ὁ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο προλάβῃ νά συνεχίσῃ τὴν ἐπίθεσί του, τὸ ρομπὸτ τινάζεται ὄρθιο, πετάγεται στὴ μέση τῆς αἵθουσας, ἀρπάζει τὴ μεγάλη συσκευὴ πού προκαλεῖ τοὺς σεισμούς, γυρίζει καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα πετώντας.

‘Ο “Ελληνας θέλει νά τὸν κυνηγήσῃ, μὰ φοβᾶται ν’ ἀφήσῃ μόνῃ τὴν ἀγαπημένη

του, δεμένη καὶ ἀνίσχυρὴ μέσα στὸ ἄντρο τοῦ κτήνους!

Πηγαίνει κοντὰ τῆς, σκύβει καὶ τὴν ἀγγίζει.

‘Απὸ τὸ κορμί του ξεπηδοῦν ἀστραπές, πού χτυποῦν τὴ Ντιάνα.

Τὸ κορίτσι συστρέφεται καὶ συσπάται, ξεφωνίζοντας ἀπὸ τὸν πόνο, καὶ τινάζεται μακριά, μέσα στὴν αἶθουσα!

Μὰ εἶναι τώρα ἐλεύθερη! Τὸ ἀλλόκοτο, ἄθραυστο σκοινὶ, πού τὴν κρατοῦσε αἰχμάλωτῃ, πέφτει κομματιασμένο, καμμένο ἀπὸ τὶς ἀστραπές τοῦ “Ελληνα!...

‘Ο... ἀνδρείος
Κεντεστεύης!

ΥΡΩ ἀπὸ τὴ Νέα ‘Υόρκη, οἱ κάμποι καὶ τὰ βουνὰ εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους, πού τυλιγμένοι μὲ κουβέρτες παρακολουθοῦν μὲ ἀγωνία καὶ πίκρα τὸν ἀργὸ θάνατο τῆς πόλεώς τους!

Οἱ σεισμοὶ συνεχίστηκαν ὅλη τὴ νύχτα καὶ ἐξακολουθοῦν ἀκόμα καὶ τώρα πού ξημέρωσε νά συγκλονίζουν τὴν πόλι.

‘Ελάχιστοι ἄνθρωποι ἔχουν μείνει μέσα στὴν πόλι: ἡ ἀστυνομία, ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία καὶ οἱ ὑπηρεσίες τῶν πρώτων βοηθειῶν καὶ τοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ.

“Ολοὶ οἱ ἄλλοι, ὅσοι δὲν σκοτώθηκαν κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια, ἔχουν καταφύγει

στό ύπαιθρο, έξω από την πόλη!

Τὰ κτίρια τῆς Νέας Ὑόρκης πέφτουν τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο! Οἱ περήφανοι οὐρανοξύστες τῆς καταρρέουν ἕνας-ἕνας, μὴν μπορώντας νὰ ἀντισταθοῦν στοὺς ἀπότομους κλονισμοὺς τῶν σεισμῶν! Οἱ δρόμοι τῆς εἶναι φραγμένοι ἀπὸ ἐρείπια καὶ τραυματίες!

Ἡ οἰκογένεια τῶν Ὑπερανθρώπων, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Γοιπιταίπ, εἶναι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔχουν μείνει μέσα στὴν πόλη.

Εἶναι συγκεντρωμένοι στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ τους, ὅπου δὲν κινδυνεύουν νὰ τοὺς πλᾶκώσει κανένας τοῖχος.

Ὁ νάνος, μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ τὸν τρόπο, ἔχει πέσει στὰ γόνατα καὶ μουρμουρίζει ὅλες τὶς προσευχὲς ποὺ εἶχε μάθει ὅταν ἦταν παιδί:

— Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς... ὦχ ἡ καρδούλα μου! Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν... Σῶσε με, Χριστουλάκη μου! Κάνε νὰ μὴν ἀνοίξη στὰ δυὸ ἡ γῆ καὶ τὰ ἀπὸ τὰ πόδια μου, ὅπως τὴν ἄλλη φορά! Κάνε νὰ μὴν ἀνοίξη τὸ στόμα τῆς ἡ κόλαση γιὰ νὰ μὲ καταπιῇ καὶ νὰ μὲ χώσουν στὸ καζάνι τοὺς οἱ θελξεβούληδες! Ὡχ ἡ καρδούλα μου!

— Κοντοστούπη!, λέει αὐστηρά ὁ Ὑπεράνθρωπος. Βούλωσε ἐπιτέλους τὸ στόμα σου! Ζαλίζεις τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ δὲν τὸν ἀφή-

νεις νὰ κάνῃ τὴ δουλειά του!

Πραγματικά, πιὸ πέρα, ὁ μεγαλοφυὴς Ἕλληνας ἐφευρέτης εἶναι σκυμμένος ἐπάνω σὲ μερικὰ ὄργανα καὶ συσκευές, ποὺ κατάρθωσε νὰ περισώσῃ ἀπὸ τὸ καταστραμμένο ἐργαστήριό του.

— Νὰ βουλῶσω τὸ στόμα μου; φωνάζει μὲ ἀγανάκτησι ὁ νάνος. Μαζί τόχουμε τὸ στόμα μου, παρακαλῶ; Εἶμαι ἐλεύθερος Ἀμερικανὸς πολίτης καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μιλάω ὅσο θέλω καὶ νὰ λέω ὅ,τι θέλω! Ὅριστε μας! Ἀκοῦς ἐκεῖ! Νὰ μὴ μ' ἀφήνουν νὰ κάνω τὴν προσευχή μου!

Καὶ συνεχίζει σηκώνοντας τὸ κεφάλι του πρὸς τὸν οὐρανό:

— Θεουλάκη μου, σῶσε με ἀπὸ τὸν τρομερὸ αὐτὸ κίνδυνο! Ὅχι πὼς φοβάμαι γιὰ τὸν ἑαυτό μου! Ἐγὼ δὲ φοβάμαι τίποτα στὸν κόσμον!... Δὲ θέλω ὅμως νὰ ἀφήσω τὴν Ἀνθρωπότητα ἀνυπεράσπιστη! Τὶ θὰ κάνουν οἱ καημένοι οἱ ἄνθρωποι ἂν λείψω ἐγώ;

Ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ ἔδαφος σαλεύει πιὸ δυνατά.

— Ὡχ!, ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπης. Χάνομαι! Πεθαίνομαι! Ἅγιοι Πάντες, ἀπλῶστε τὰ χεράκια σας καὶ πιάστε τὴ γῆ γιὰ νὰ μὴ σαλεῖται! Ὡχ, ἡ καρδούλα μου!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο σηκώνεται.

— Εἶμαι ἔτοιμος, λέει μὲ χαρά. Ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τοῦ ἐργαστηρίου μου κατὰ-

φερα να φτιάσω μερικά όργανα, που προδίδουν την παρουσία του «ουρανίου». Έλπίζω με τη βοήθειά τους να μπορέσουμε να ανακαλύψουμε το μέρος, όπου ο Άλλος έχει κρύψει τη συσκευή που προκαλεί τους σεισμούς, και να την καταστρέψουμε! Θα πάρουμε μια ό καθένας μας και θ' αρχίσουμε να περιφερόμαστε πάνω από την πόλη. Όταν θα βλέπετε αυτό το φωτάκι να γίνεται κόκκινο, θα καταλαβαί

Ή σύγκρουσις ανάμεσα στον Έλ Γκρέκο και τον Άλλο ήταν σκληρή!...

νετε ότι πλησιάζετε στη συσκευή.

Και, παίρνοντας από χάμα κάτι μικρά όργανα, που μοιάζουν με ηλεκτρικά φαναράκια, δίνει από ένα στον Υπεράνθρωπο, στην Αστροπή, στον Κεραυνό και στον Κοντοστούπη.

Ο νάνος γουρλώνει τα μάτια του, αρχίζοντας να τρέμη σαν ψάρι.

— Τί... τί... τι να το κάνω εγώ; τραυλίζει. Έγώ δεν ξέρω να πετάω!

— Έσύ, λέει ο Έλληνας, θα κάνης θόλτες στους δρόμους της πόλεως και μόλις δής το φωτάκι σου να γίνεται κόκκινο, θα μās ειδοποιήσης με το ρολογάκι - ραδιοπομπό που σοῦ έχω δώσει!

— Καί... καί... αν πέση κανένας τοίχος επάνω μου; λέει με τρόμο ο Κοντοστούπης. Όχι! Άρνούμαι να πάρω μέρος σ' αυτή την αποστολή! Ωχ, ή καρδούλα μου!

— Φοβάσαι, Κοντοστούπη; ρωτάει ο Τσιτσιτσι κοροϊδευτικά. Ντέν το περίμενα αυτό από σένα, τον πιο ντυνατό άνθρωπο του κόσμου!

Ο νάνος γίνεται κατακόκκινος από ντροπή.

— Δέ... δέ φοβάμαι!, λέει. Σκιάζομαι! Σκιάζομαι για σένα και για την Έλσα! Δέν... δέν πρέπει να μείνετε μόνοι εδώ, χωρίς προστασία!

— Καντοστούπη!, λέει ο Έλ Γκρέκο. Χιλιάδες, εκατομμύρια άνθρωποι κινδύ

‘Ο Κοντοστούπης σωριάστηκε χάμω...

νεύουν και έχουμε καθήκον να πολεμήσουμε όλοι μας για να τους σώσουμε!

‘Ο νάνος κάνει την ανάγκη φιλοτιμία.

Φουσκώνει το στήθος του, σφίγγει τα δόντια του και λέει:

— Βέ... θέ... βέβαια! Θά... θά πολεμήσουμε όλοι! ‘Επάνω του! Πίσω πολίτες! “Ωχ ή καρδούλα μου!

Καί, ενώ οι ‘Υπεράνθρωποι κι’ ό ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο άπογειώνονται προς κάθε κατεύθυνση, ό Κοντοστούπης προχωρεί τρεκλίζοντας προς την έξοδο του κήπου με τό φαναράκι στο χέρι.

— ‘Αγιε ‘Ονούφριε, μур-μουρίζε, προστάτη μου, έσύ που μ’ έσωσες τόσες φορές

άπό χειρότερες λαχτάρες, σώσε με και τώρα! “Ελα μαζί μου στόν... περίπατό μου αυτό και ύποστήριξε κάθε τοίχο έτοιμο να πέση, που θά συναντώ στο δρόμο μου! Σου τό δηλώνω, “Αγίέ μου, πώς, αν πέση κανένας τοίχος επάνω μου, θά πάθω συγκοπή και θά... με χάσης!

Τό Κέκκινο Φώς

Β ΓΑΙΝΕΙ στούς δρόμους της πόλεως. Τό έδαφος έξακολουθεί να κλονίζεται με δύναμη, και κάθε τόσο ένας τοίχος χάνει την ισορροπία του και γκρεμίζεται με τρομακτικό πάταγο,

σηκώνοντας μεγάλα σύννεφα σκόνης!

Καί, κάθε τόσο, τότε έδω και τότε πάρα πέρα, από κά ποιο κτίριο άναπηδούν φλόγες και οι πυροσβέστες φτάνουν και άρχίζουν να τό καθαβρέχουν με νερό!

Ο Κοντοστούπης περπατάει σάν ύπνοβάτης, με τό πρόσωπο κατάχλωμο, αλλά με τά μάτια όρθάνοιχτα, γουρλωμένα, έτοιμα σκεδόν να θυγούν από τις κόγχες τους από τό φόβο.

Τά χείλη του σαλεύουν, μουρμουρίζοντας πάντα προσευχές!

Ξαφνικά, καθώς προχωρεί ένας μεγαλόσωμος άστυφύλακας προβάλλει μπροστά του.

— "Ε, ψίτ, μικρέ! φωνάζει στον Κοντοστούπη. Δεν ξέρεις ότι άπαγορεύεται να γυρίζεις έτσι στους δρόμους;

Ο Κοντοστούπης γυρίζει και τόν κυττάζει και όλος του ό φόβος μεταβάλλεται σε θυμό.

— Πρώτον, λέει, μικρό να σε πούν τά παιδιά σου! Δεύτερον, έχω τό δικαίωμα να γυρίζω όπου θέλω κι' όπως θέλω! Τρίτον, παράτα με ήσυχο!

Και συνεχίζει τό δρόμο του.

Ο άστυφύλακας, νομίζοντας πως έχει να κάνει μ' ένα παιδί, άπλώνει τό χέρι του και τόν άρπάζει από τό γιακά.

— Μικρέ!, του λέει άγρια. Πρώτον, είσαι αθόάδης! Δεύ

τερον, είσαι τρελλός! Και τρίτον, σου χρειάζεται ένα γερό ξύλο!

Και σηκώνει τό χέρι του για να του τις θρέξη.

Ο νάνος σφίγγει τη γροθιά του για να τόν χτυπήσει, μ' ά συγκρατεί τόν έαυτό του.

Αν τόν χτυπήσει με δύναμη, ύπάρχει φόβος να σκοτώσει τό όργανο αυτό της τάξεως, που ένεργεί με καλές προθέσεις θέλοντας να τόν προστατεύσει!

Περιορίζεται, λοιπόν, ν' άκουμπήσει άπλώς τό χέρι του στο στήθος του και να σπρώξει έλαφρά.

Ο άστυφύλακας νοιώθει σάν να τόν έσπρωξε μιά... άτμομηχανή! Μην μπορώντας να κρατηθή στη θέσι του τινάζεται προς τά πίσω, χάνει την ίσορροπία του και πέφτει!

Σαστισμένος και τρομαγμένος μένει εκεί, καθισμένος κατάχαμα, και με άπέραντη έκπληξι βλέπει τό νάνο με την τρομακτική δύναμη να άπομακρύνεται γοργά!

Ο Κοντοστούπης στρίβει σε μιά γωνιά και θγαίνει σε μιά πλατεία.

— Βαρέθηκα, μουρμουρίζει. Κουράστηκα να περπατάω! Θα πάω να ξαπλώσω στη μέση της πλατείας, όπου δεν ύπάρχει φόβος να πέση επάνω μου κανένας τοίχος, και θα τό ρίξω στον ύπνο! Θά... Χριστουλάκι μου! Τό... κόκκινο φώς!

Πραγματικά, τό φαναράκι που κρατάει ό νάνος θγαίζει

τώρα ένα δυνατό κόκκινο φως, σημάδι πώς εκεί κοντά βρίσκεται ή συσκευή του "Α λ λ ο υ!"

Ο Κοντοστούπης τρέμοντας πιέζει το κουμπάκι του ρολογιού - ραδιοπομπού, που είναι παραιομένο, στο χέρι του, και λέει:

— "Ε λ... "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! "Υπ... "Υπεράνθρωποι! Βοήθεια! "Αναψε το κόκκινο φως!

—Πού είσαι, Κοντοστούπη; ρωτάει ή φωνή του "Ελληνα μέσα από το ραδιοπομπό.

—"Εδώ!, απαντάει ό νά νος.

— Πού «έδώ»; ρωτάει νευριασμένος ό "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Σέ ποιο μέρος της πόλεως βρίσκεσαι;

— Βρίσκομαι στην πλατεία...πλατεία... πώς τή λένε, Θεοούλα μου; "Ωχ ή καρδούλα μου! Στην πλατεία... πλατεία Όμονοίας! "Ωχ!

—Έρχόμαστε!, λέει ό "Ελ ληνας.

Τήν ίδια στιγμή, ό Κοντοστούπης βλέπει σέ μικρή απόσταση από αυτόν, στο κέντρο της πλατείας, μιά γιγάντια μορφή νά στέκεται κοντά σέ μιά μεγάλη συσκευή, που δουλεύει βουίζοντας.

Είναι ό "Α λ λ ο ς, ό άνθρωπος - ρομπότ, το μετάλλινο κτήνος μέ τόν μηχανικό έγκέφαλο, ό μεγαλύτερος έχθρός τών ανθρώπων!

— "Εφτασε το τέλος μου!, μουρμουρίζει ό Κοντοστούπης. Κόσμε, άπελπίσου! Θά

χάσης το μεγάλο Κοντοστούπη!

Τόσο μεγάλος είναι ό τρόμος του, ώστε δέν ξέρει καλά - καλά τί κάνει. "Αντί νά γυρίση και νά τó θάλη στά πόδια όπως θέλει, προχωρεί όλόϊσια πρós τó ρομπότ.

Ό "Α λ λ ο ς τόν βλέπει και τά ψυχρά, άλλόκοτα μάτια του σπιθίζουν από χαρά. "Η εύκαιρία —σκέπτεται— είναι μοναδική για νά έκδικηθή τó νάνο σύντροφο τού "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο και τών "Υπεράνθρώπων!

Τραβάει τó παράξενο πιστόλι του και πιέζει τή σκανδάλη. "Από τó στόμιό του ξεπετάγεται τó περίεργο έκείνο σκοινί και τυλίγει όχι τó κορμί, αλλά τή... μεγάλη μύτη τού Κοντοστούπη, σφίγγοντάς την μέ δύναμι!

—"Ωχ!, ούρλιάζει ό νάνος μέ απόγνωση. Μέ δολοφονούν! Μού ...στραγγαλίζουν τή μύτη! "Ωχ ή καρδούλα μου! Βοήθεια, Χριστιανοί! Μ' έφαγε ύπουλα τó τέρας!

—Τώρα θά σέ άποτελεώσω!, γρυλλίζει τó ρομπότ προχωρώντας.

Μά τήν ίδια στιγμή, τέσσερις μεγάλες μορφές —οί "Υπεράνθρωποι κι ό "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο— κατεβαίνουν μέ άστραπιαία ταχύτητα από τόν ούρανó και προσγειώνονται γύρω του!

Γοργός σάν τó φώς, ό άνθρωπος - ρομπότ γυρίζει πρós τó μέρος τους και τραβάει τή σκανδάλη τού πιστολιού του.

Τὸ ἀλλόκοτο σκοινὶ ξεπηδάει πάλι ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ στόμιο τοῦ ὄπλου καὶ τυλίγει ἕναν - ἕνα τοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ τὸν Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο!

— Χά, χά, χά!, κάνει τὸ ρομπότ. Σὰς αἰχμαλώτισα ὅλους αὐτὴ τὴ φορά. Σὰς...

Ἡ φράσι τοῦ μένει μισοτελειωμένη. Ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Ἑλληνα ἀναπηδοῦν δυνατὲς ἀστραπές, πού καίνε καὶ κομματιάσουν τὸ σκοινί!

Ἑλεύθερος, ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο χώνει τὸ χέρι του στὴν τσέπη του καὶ θγάζει μιὰ ἀπὸ τὶς τρομερὲς ἐκείνες σκουρόχρωμες μπάλες του.

Πρὶν ὅμως τὸ χέρι του σηκωθῇ γιὰ νὰ τινάξῃ τὴ μπάλα ἐναντίον του, Ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο ς ἀφήνει μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ πανικοῦ, χτυπάει μὲ δύναμι τὰ πόδια του χάμω, ἀπογειώνεται σὰν ρουκέττα καὶ χάνεται μέσα στὸν οὐρανὸ τόσο γοργὰ ὥστε ὁ Ἑλληνας δὲ βρῖσκει τὸν καιρὸ νὰ τὸν κυνηγήσῃ!

— Μᾶς ξέφυγε πάλι!, λέει μὲ ἀπογοήτευσιν ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο. Σώσαμε ὅμως, τουλάχιστον, τὸν κόσμον ἀπὸ

τοὺς τρομεροὺς σεισμοὺς του!

Πηγαίνει κοντὰ στὴ συσκευή, τὴ σηκώνει ψηλὰ καὶ τὴ θροντάει χάμω κάνοντάς την κομμάτια!

Τὸ ἔδαφος παύει ἀμέσως νὰ τρέμῃ!

Ἐπειτα ὁ Ἑλληνας πηγαίνει κοντὰ στοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ τοὺς ἐλευθερώνει ἕναν - ἕνα ἀπὸ τὸ σκοινὶ μὲ τὶς ἀστραπές πού ἐκτοξεύει τὸ κορμί του!

Καὶ τότε ἀκούγεται ἕνα κλαψούρισμα ἐκεῖ κοντά:

— Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο μου! Ἑλευθέρωσέ μου καὶ μένα τὴ... μύτη, πρὶν πάθῃ ἀσφυξία!

Ξεκαρδιομένος σὰ γέλια, ὁ Ἑλληνας Ὑπεράνθρωπος ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ τοῦ ἀγγίζει τὴ μύτη. Μιὰ ἀστραπή χτυπάει τὸν Κοντοστούπη στὸ κεφάλι καὶ τὸν πετάει δέκα μέτρα μακριὰ! Τὸ σκοινὶ τῆς μύτης του πέφτει καμμένο!

— Ἀγιοι Πάντες!, ξεφωνίζει ὁ νάνος. Μοῦ ρίξανε ἀτομικὴ βόμβα! Πεθαίνω! Μ' ἐφαγες, Ἑλληνα!

Καὶ λιποθυμáει!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάνου Ἀστρίτη

Ἀποκλειστικότης «Ὑπεράνθρωπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΔ. ΣΤΑΣΙΝΟΝ, Δάφνη: Σου έστειλα. * Ν. ΚΑΣΑΠΙΔΗΝ, 'Αθήνας: Σου έστειλα. 'Ο Κοντοστούπης δέχεται τη μονομαχία. * Ζ.Π. ΑΙΤΕΛΟΠΟΥΛΟΝ, Λιανοκλαδί: Συχαριστώ για τα καλά λόγια. Σου έστειλα. * ΤΑΚΗΝ ΚΑΓΙΑΛΗΝ, Ξηροκρήνη: Τα θερμά σου λόγια με ικανοποίησαν. Σου έστειλα ένθυμο. * Ι. ΑΛΜΠΑΝΗΝ 'Αλεξανδρείαν: Σου έστειλα ένθυμο. 'Ο Κοντοστούπης τρίζει τα δόντια του κι' έρχεται να σου τίς... θρέξη, λέει! * ΠΕΤΡΟΝ ΠΕΤΡΟΥ, Βόλον: Σου τό έστειλα. Εύχαριστώ πού πήρες μέρος στην «'Αμιλα Τιμής» και διαδίδεις τό περιοδικό. * Α. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΝ, Λεμεσό: Τα σίκτα σου έχουν γερή γραμμή. 'Ο Κοντοστούπης λείπει, αν έρθη εκεί καμμία μέρα, θα χαλάση την... Κύπρο! Σου έστειλα τό 33 τεύχος. * Ι. και Κ. ΜΠΟΓΑΚΟΝ, Πειραιά: Σας έστειλα. * Κ. ΓΑΟΥΠΟΝ, Λάρσα: Σου έστειλα. 'Ο Κοντοστούπης σέ συμβουλεύει να... εξομολογηθής! * Μ. ΑΙΒΙΤΣΑΝΗΝ, Βαθό 'Ιθακής: Σου έστειλα. Συχαρητήρια για τη διάδοσι του περιοδικού. * Ν. ΜΗΤΡΑΚΗΝ, Χανιά: Σου έστειλα. * ΑΡΙΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΝ, Δραπετσώνα: 'Έστειλα ήμερολόγιο σέ όλα τα μέλη της ομάδος σου. Εύχαριστώ για τις προσπάθειές σου υπέρ του περιοδικού. * Π. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΝ, 'Αθήνας: Εύχαριστώ για τις ευχές. * Π. ΚΑΛΑΜΑΡΑΝ, 'Αγρίνιον. Σου έστειλα. * ΜΑΙΡΟΥΛΑΝ ΜΠΟΥΝΤΟΥΡΤΖΗ, Ξηροκρήνη: Εύχαριστώ για τα συχαρητήρια και για τη διάδοσι του περιοδικού. Σου έστειλα ένθυμο. * Γ. ΠΟΛΑΚΗΝ, Κ. Πετράλωνα: Συχαρητήρια για τη δράσι σου στην «'Αμιλα Τιμής» και για τη διάδοσι του περιοδικού! Μπράβο! 'Ακόμα κι' ο Κοντοστούπης —λέει— σου επιτρέπει να τον πειράξης αφού είσαι τόσο φανατικός φίλος μας! * Μ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΝ, 'Αμφιάλην: Σου έστειλα. 'Ο ένθουσιασμός σου για τον συμπατριώτη μας 'Ε λ γ κ ρ έ κ ο είναι τιμητικός για σένα. Φρόντιζε να διαδίδης τό περιοδικό! * Δ. ΚΑΡΤΑΝ, Θεο)νίκη: 'Ημερολόγιο σου ξανά-

στειλα. Για τα τεύχη στείλε τα χρήματα και σου τα στέλνω ταχυορομικώς. Τώρα πού πέρασαν οι γιορτές δέν παρατηρείται ανωμαλία στο ταχυδρομείο. Για να δέσης τόμους μπορείς να στείλεις εδώ τα τεύχη ή να τα θιβλιοδετησης αυτού και να σου στείλουμε τα εξώφυλλα των τόμων (1.000 δραχ. τό ένα). * ΣΟΦ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, 'Αθήνας: Σου έστειλα ήμερολόγιο. 'Ο Κοντοστούπης σέ άνιχαίρει. * ΧΑΡ. ΝΙΚΟΛΙΑΔΗΝ, Αιγάλεω: Δυστυχώς φαίνεται ότι τα άλλα γράμματα σου χαθήκανε. Σου έστειλα ήμερολόγιο. Σε συχαίρω για τον ένθουσιασμό σου. * ΧΡ. ΧΑΤΖΗΜΠΕΡΜΠΕΡΗΝ, Καδάλαν: Σου έστειλα ένθυμο. Εύχαριστώ πολύ για τα θερμά και συγκινητικά λόγια σου. Για τα τεύχη, στείλε τα χρήματα στη διεύθυνσι «Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 23» και θα σου τα στείλω άμέσως. * Κ. ΣΑΛΑΣΙΔΗΝ, Δραπετσώνα: 'Ο Κοντοστούπης λείπει πώς, αν σέ πετύχ η μοναχό καμμία φορά, θα σέ σπάση στο ύζλο και θα... λιποθυμήση έπειτα! * Ν. ΒΑΚΙΡΤΖΗΝ, Μυτιλήνην: Συχαρητήρια για τη διάδοσι του περιοδικού! Εύχαριστώ πολύ! * Ι. ΓΕΩΡΓΑΝΑΝ, Καλάμας: Σου έστειλα ήμερολόγιο. 'Ο Κοντοστούπης σέ καλεί σέ μάτς πυγμαχίας! Μπράβο για τη διάδοσι του περιοδικού! * Δ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΝ, Θεο)κην: Εύχαριστώ για τις θερμές ευχές σου. * Π. ΝΑΚΑΝ, Θεο)κην: Τό γεμάτο ένθουσιασμό γράμμα σου ήταν μία ήθικη άνταμωδή για τον κ. 'Αστρίτη. Σου έστειλα ένθυμο. * Χ. ΜΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗΝ, Γ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΝ, Δ. ΜΙΤΑΚΙΔΗΝ, Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ΕΛ. και Κ. ΚΑΡΑΙΣΑΡΙΔΗΝ, Ν. και Κ. ΓΟΓΓΟΥΣΙΔΗΝ, Ι. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΝ, ΑΛ. ΚΩΝ)ΝΙΔΗΝ, Θ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΝ. 'Αψαλον: Συχαρητήρια για τη δράσι σας. Σας έστειλα ένθυμο. * ΜΑΤ. ΦΡΑΓΓΗΝ, 'Αθήνας: Εύχαριστώ για τον ένθουσιασμό. Αυτό πού γράφεις θα γίνη σύντομα. 'Ο Κοντοστούπης λείπει να φυλαχτής μη σέ πιάση σά χέρια του! * ΕΛ. ΜΙΜΙΔΗΝ, Θεο)κην: Σου έστειλα ήμερολόγιο. * ΔΙΟΝ. ΒΑΣΙΛΑΡΑΚΗΝ, Γλυφάδα: Εύχαριστώ για τό

τρυφερό γράμμα σου. Σοῦ ἔστειλα ἡμερολόγια. * Β. ΜΩΡΑΪΤΗΝ, Βόλον: Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς προσπάθειες σου γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ. Κι' ἐγὼ θὰ ἠθελοῦν νὰ σε γνωρίσω. * Γ. ΔΗΜΗΤΡΙΔΗΝ, Θεσ/κην: Σοῦ ἔστειλα. * Ν. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΔΟΥΛΟΥ καὶ Η. ΠΑΠΟΥΤΣΗΝ, Ταμπάχχαν Λεβαδείας: Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές. Σὰς ἔστειλα ἡμερολόγια. * Ο Κοντοστούπης, λέει, θάρῃ μὴ μέρα νὰ σὰς ἔρθῃ καὶ τότε... * Π. ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΟΠΟΥΛΟΝ, Καλάμας: * Ο Τόμος ἐστάλη. * ΟΔ. ΠΑΥΛΙΔΗΝ, Ἀθήνας: * Ἀν' ὅλοι οἱ ἀναγνώσται μου ἦσαν σὰν ἐσένα, δὲ θὰ ἦσαν τίποτ' ἄλλο. * Ἡμερολόγιό σου ἔστειλα. * Ο Κοντοστούπης λέει πῶς, ἂν σὲ ἀρπάξῃ στὰ χέρια του, θὰ σὲ πιάσῃ... πυρετός. * Ζ. ΚΟΝΤΙΖΑΝ, Σύρον: Σοῦ ἔστειλα ἡμερολόγιο. * ΣΠ. ΛΑΣΚΑΡΗΝ, Κέρκυραν: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ γράμμα σου. Σοῦ ἔστειλα ἐνθύμιο. * Ο Κοντοστούπης θέλει νὰ σε... φιλήσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰ του γι' αὐτὰ πού γράφεις. * Ι. ΔΟΞΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀλεξανδρουπόλιν: Τὰ τεύχη ὑπάρχουν. * Ἡ ὑπερφάνεια σου γιὰ τὸν * Ε λ Γ κ ρ ε κ ο σὲ τιμᾷ! * Κ. ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΝ Χαλκίδα: Μπράβο καὶ σὲ σένα καὶ στὸ φίλο σου γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ! * Μ. ΚΑΖΑΝΤΖΗΝ, Θεσ/κην: Σοῦ ἔστειλα. Τὰ ἐνθουσιώδη λόγια σου μὲ συγκίνησαν. * Ο Κοντοστούπης λέει πῶς εἶναι συκοφαντίες αὐτὰ πού λένε ὅτι... λιποθυμᾷς! * ΚΥΡ. ΣΑΜΑΡΟΠΟΥΛΟΝ, Π. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, Π. ΧΑΛΚΑΤΕΒΑΚΗΝ, Γ. ΛΑΡΙΟΝ, Ἀθήνας: Μπράβο! * ΣΤ. ΠΟΡΤΟΛΑΤΗΝ, Γούβαν: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. * Κ. ΑΥΡΑΒΔΟΝ, Γούβα: Μπράβο! Νὰ διαδίδῃς τὸ περιοδικό. * ΜΙΛ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΝ, Γούβα: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό. * Β. ΑΥΓΕΡΙΝΟΝ, Π. ΤΣΟΛΑΚΙΔΗΝ Γρανισιᾶ: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὡραίο γράμμα σας. * Ἐστειλα ἐνθύμια. * ΓΡ. ΚΟΖΟΜΠΟΛΗΝ, Κορυδαλλόν: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό σου. * Α. ΜΠΑΛΤΣΟΥΜΑΝ Γλυφάδα: Σοῦ ἔστειλα ἡμερολόγιο. * Φ. ΣΕΒΑΣΤΟΝ, Ἀθήνας: Σοῦ ἔστειλα ἡμερολόγια. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ συγχαρητήρια. * ΑΘ. ΚΟΡΔΑΝ, Κρέσταινα: Σοῦ ἔστειλα ἐν-

θύμιο. * Κ. ΑΝΔΡΕΟΥ, Π. Φάληρον: Σοῦ ἔστειλα καὶ σένα. * ΚΡ. ΓΣΑΚΑΝ, Ὁρεστιάδα: Σοῦ ἔστειλα τὸ τεύχος καὶ τὸ ἡμερολόγιο. * Π. ΔΡΑΝΙΑΝ, Κολωνόν: * Ο Κοντοστούπης σὲ περιμένει νὰ πωγачηστε! * ΣΠ. ΒΑΡΘΑΛΗΝ, Ζακύνθον: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ γράμμα. Σοῦ ἔστειλα ἐνθύμιο. * ΑΛ. ΠΕΡΑΝΤΩΝΑΚΗΝ, Κουπόνια: * Ἡμερολόγια σου ξανάστειλα. Τὴν ἀπάντησιν σὲν ἀπορία σου γιὰ τὸν * Ε λ Γ κ ρ ε κ ο σου τὴν δίνει τὸ προηγούμενο τεύχος, πού ἔχει τὸν τίτλο: * Ἡ γροθιά τοῦ * Ἐλληνα. * ΝΩΝΤΑΝ ΔΗΜΗΤΡΙΔΗΝ, Βόλον: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνθουσιώδες γράμμα σου. Χαιρετισμούς στὸν ἐξάδελφό σου Β. Μωραϊτήν. * Ι. ΚΟΥΛΟΥΡΙΔΗΝ, Ἀλεξήπολιν: Ἡμερολόγιό σου ἔστειλα. * ΑΝΔΡ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΝ, Λευκωσίαν: Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὥραία κάρτα. * Κ. ΛΙΝΤΗΝ, Γ. ΓΑΛΕΟΝ, Δ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ, Καλάμας: Μπράβο γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ! Ζεῖτε ἀξίεπαινοι! * Γ. ΚΟΥΚΟΥΛΕΝ, Ἀθήνας: Σοῦ ἔστειλα. * Α. ΑΡΑΠΑΚΗΝ, Πειραιᾶ: Σοῦ ἔστειλα. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό. * Ν. ΚΟΚΚΩΝΗΝ, Ἀθήνας: Συγχαρητήρια γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ! Σοῦ ἔστειλα κι' ἄλλα ἐνθύμια! * ΑΛΕΞ. ΒΡΟΤΣΑΛΗΝ, Μεσσηνίαν: Ὅσοι σου στείλω κ' αὐτὶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ κάνῃς λίγη ὑπομονή. * Π. ΖΑΡΩΜΑΝ, Κεραιτίνι: Σοῦ ἔστειλα ἐνθύμιο. * Φ. ΓΙΟΚΑΝ, Τρίπολιν: Σοῦ ἔστειλα. * Δ. ΜΑΡΟΓΛΟΥ, Ἀθήνας: Σοῦ ἔστειλα καὶ σένα. * ΧΡ. ΠΑΝΩΜΕΡΙΤΑΚΗΝ, Τζιτζιφιές: Σοῦ ἔστειλα τὸ ἐνθύμιο, πού δίδεται ἐντελῶς δωρεάν. * Γ. ΚΙΖΙΔΗΝ, Σύρον: Συγχαρητήρια γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ. Σοῦ ἔστειλα αὐτὸ πού μου ζήτησες. * Κ. ΚΑΡΑΜΠΑΤΣΑΝ, Ν. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, Θεσ/κην: Σὰς ἔστειλα ἡμερολόγια. Μπράβο γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ. * Χ. ΚΑΡΑΝΙΚΑΝ, Λάρισα: Σοῦ ἔστειλα ἡμερολόγιο. * Ο Κοντοστούπης, λέει, θὰ σὲ κάνῃ ἐσένα νὰ... λιποθυμήσῃς! * ΑΛΑΚΗΝ ΚΟΥΡΚΟΥΛΟΝ, Ἀθήνας: Σοῦ ἔστειλα ἐνθύμιο. Φωτογραφίες θὰ πᾶρῃς ἐν καιρῷ. Κάνε λίγη ὑπομονή. * Ν. ΑΝΤΩΝΙΟΥ, Κ. ΛΩΛΗΝ, Δραπετσώνα: Σὰς ἔστειλα ἡμερολόγια.

✽ ΟΛΓΑ ΖΑΦΕΙΡΑΚΗ, 'Αθήνας: Φωτογραφίες θά πάρης όταν έτοιμαστούν. Αυτά που γράφει το άλλο περιοδικό είναι διασημιστικά κόλπα, ανάξια για νά τά συζητή κανείς! Δέν αξίζει ούτε νά απαντήσου με, ούτε ν' ασχοληθούμε μ' αὐτά! Σ' εὐχαριστῶ γιά τή διάδοσι τῶ περιοδικοῦ. 'Ο «Υπεράνθρωπος» θά συνεχίσῃ τήν ἐκδόσιν του, ὅσο κι' ἂν οἱ ἀντίπαλοί του δέν τὸ ἐπιθυμοῦν αὐτό! Τούς πειράζει, ἔλεπεις τὸ ὅτι ἡ κυκλοφορία μας εἶναι δέκα φορές μεγαλύτερη ἀπὸ τή δική τους! ✽ ΣΤ. ΑΜΠΑΤΖΗΝ. Θῆρας: Τὴν Ἀστροπή τὴν τσίμπησε ἡ σφήκα, ἀλλὰ αὐτὸ δέν σημαίνει ὅτι τὴν τραυμάτισε. Εὐχαριστῶ γιά τὰ καλά λόγια. ✽ Ζ. ΠΡΑΤΣΙΝΗΝ. Νεάπολι: Τὰ τεύχη ἐστάλησαν. Εὐχαριστῶ γιά τὸν ἐνθουσιασμό σου. ✽ Χ. ΜΕΝΟΙΚΟΥ. Λευκωσία: Ὁραίο τὸ σκιτσάκι σου. Σοῦ ἔστειλα τὰ ἐξώφυλλα. Ἀν μπορέσης νὰ ἔρῃς, στείλε τὸ ἀντίτιμο (5.000) σὲ δραχμές. ✽ ΑΝΔΡ. ΦΥΛΑΚΤΟΥ, Λάρνακα: Εὐχαριστῶ γιά τὸ θαυμασμό σου. Σοῦ ἔστειλα τὰ τεύχη. Χρῶστὰς 8.000 δραχμές. ✽ ΤΑΚΗΝ ΚΑΠΑΝ, Ζ. ΛΙΑΣΙΔΗΝ, ΤΑΚΗΝ ΛΟΡΤΖΕ, ΚΟΚΟΝ ΚΑΠΑΝ, Ἀμμόχωστον: Σὰς ἔστειλα ἡμερολόγια. ✽ ΚΟΥΛΗΝ ΚΑΛΛΙΑΝ, Λευκωσία: Σοῦ ἐ-

στειλα ἡμερολόγια. Εὐχαριστῶ γιά τὸν ἐνθουσιασμό σου. ✽ ΑΝΔΡ. ΣΑΛΟΓΙΑΝΝΗΝ, Σπέτσες: Εὐχαριστῶ γιά τὸ ἐνδιαφέρον σου. Σοῦ ἔστειλα ἡμερολόγια καὶ σοῦ ἐπιστρέφω τὰ γραμματόσημα. ✽ ΑΘ. ΔΗΜΑΝ, Κύμην Εὐθείας: Σοῦ ἔστειλα τὸ τεύχος. Εὐχαριστῶ γιά τὸ ἐνδιαφέρον σου. 'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κι' ἡ Ντιάνα σ' εὐχαριστοῦν γιά τὶς εὐχὲς καὶ τὴν κάρτα. ✽ Ι. ΜΠΑΛΑΜΠΑΝΗΝ, Κάριστον: Τὰ τεύχη ποὺ ἐξήτησες ἐστάλησαν. ✽ ΠΑΝΤΕΛΗΝ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ, Πετροῦσαν: Σοῦ ἔστειλα ἡμερολόγιο. Εὐχαριστῶ γιά τὰ καλά λόγια. ✽ Κ. ΓΛΟΥΠΟΝ Ἀκρίσαν: Σοῦ ἔστειλα τὸ ἐξώφυλλο. Χρῶστὰς 1.000 δραχ. Δυστυχῶς, τὰ γραμματόσημα τὰ παίρνει ἓνας γεροντάκος, ποὺ κερδίζει τὸ ψωμί του ἀπὸ αὐτά. ✽ Κ. ΒΑΪΣΑΡΙΔΗΝ, Ἀκρίσαν: Σοῦ ἔστειλα. 'Ο Κοντοστούπης παρεξηγήθηκε μὲ τὰ λόγια σου! ✽ ΧΑΡ. ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΙΔΗΝ, Θεσ)κην: 'Ο 'Α λ λ ο ς θά πεθάνῃ ὅταν ἔρῃ ἡ ὥρα του — πολὺ σύντομα. Γιά τὸν 'Ε λ Γ κ ρ κ ο καὶ τὴν Ντιάνα θά μιλήσῃ τὸ μέλλον. ✽ ΕΥ. ΔΡΑΒΟΠΟΥΛΟΝ, Πειραιά: Σοῦ ἔστειλα ἡμερολόγιο. ΧΡ. ΚΟΝΤΟΝ, Ἀθήνας: Σοῦ ἔστειλα ἐνθύμιο.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Τὸ τεύχος 43 ποὺ θά κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δυνατὰ καὶ πιὸ συναρπαστικὰ τεύχη τοῦ «Υπεράνθρωπου»!

Κανέναν δέν πρέπει νὰ τὸ χάσῃ!

Δικός σας

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομαδιαίον Περιοδικόν
Ήρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πετρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:	
Ἔτησία δραχ.	110.000
Ἐξάμηνος δραχ.	55 000
Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ:	
Ἔτησία δολλάρια	7
Ἐξάμηνος δολλάρια	4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγός 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΥΔΟΥΡΑΣ, Λ.
Θησεως 323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΡΔΑΚΗΣ,
Πέτρας 29.

Ἀριθ. 43 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στά προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

Ἐμασματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγός 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ
κινδυνεύει!	22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἑ-
λέφαντα.
2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.	23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Δί-
σκων.	24) Στὴν Ἀγκαλιά τῶν Ἑρπετῶν.
4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.	25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράν-
θρωπος.
5) Οἱ Οὐρανοξέστες καταρρέουν.	26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων.
6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.	27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑπε-
ρανθρώπων.
7) Σύγκρουσις Γιγάντων	28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων.
8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατῶν.	29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου
Ὑπερανθρώπου.
9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεράν-
θρώπου.	30) Ἡ Προδοσία τοῦ Κεραυνοῦ.
10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.	31) Οἱ Φτερωτοὶ Μονομάχοι.
11) Οἱ Ἄετοί ἐφορμοῦν!	32) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη
Κρόνου.
12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.	33) Ὁ Μεγάλος Ὅρκος.
13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.	34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.	35) Ζωντανὴ Παγίδα.
15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!	36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν.
16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.	37) Ὁ Ἀόρατος Ἀνθρώπος
17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπεράν-
θρώπου.	38) Ὁ Πράσινος Τρόμος.
18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ	39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλέθρου.
19) Ὁ Ἀρχων τοῦ Κόσμου.	40) Οἱ Μαῦροι Ἐωσφόροι.
20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὀκεανῶν.	41) Ὁ Θάνατος τοῦ Φάουστ.
21) Βασιλείας τῶν Ἑρμθοδέρμων.	42) Ἡ Γρηθία τοῦ Ἑλλήνα.
	43) Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ ε κ ο Δεσμώτης.

Οἱ τόμοι τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Α' (τεύχ. 1—8) — Β' (τεύχ. 9—16) — Γ' (τεύχ. 17—24)
καὶ Δ' (τεύχ. 25—32)

πωλοῦνται στά προσωρινὰ γραφεῖα μας
ΛΕΚΚΑ 23
ἀντὶ δραχ. 20.000 ἕκαστος

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

..... κυνηγός!

ΩΧΟΥ! ΕΙΝΑΙ ΦΑΣΙΑΝΟΣ!
ΠΡΟΣ ΧΤΥΠΑΕΙ Η
ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ!

ΕΜΠΡΟΣ, ΤΡΟΜΕΡΕ
ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗ!
ΤΡΑΒΗΣΕ ΤΗ
ΣΚΑΝΔΑΛΗ!

ΩΧ! Ο... ΦΑΣΙΑΝΟΣ
ΜΕ ΣΚΟΤΩΝΕΙ!

